O INIMĂ SFĂRÂMATĂ

Este romanul tradus în toate limbile al scriitorului RICHMOND FOYGER, o lucrare plină de pasiune, cu eroi din zilele noastre, ale căror suflete încercate de suferințe nu-și găsesc liniștea decât în pacea mormântului. În traducere românească lucrarea a apărut în patru volume groase (peste 2000 pagini) care se vând cu LEI 35 fiecare.

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară, precum și direct la Editura Ilustrata Hertz, București

Colecţia „Detectivul”
Nr. 7

Pitt Strong

PIRAŢII ÎN FRAC

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
17 Ianuarie 1935

PIRAŢII ÎN FRAC

De Pitt Strong

CAP. 1
O veste misterioasă

Câteodată, viaţa e într-adevăr frumoasă, mai cu seamă când poţi trăi numai spre satisfacerea plăcerilor tale.

Joe şi cu mine trăiam o asemenea viaţă minunată, de mai bine de două săptămâni.

Nimic nu venea să tulbure tihna fermecătoarei case pe care o locuiam la Saint Cloud, lângă Paris.

De cincisprezece zile nu mai venise nici un client la noi; nici chiar prietenul nostru încercat, comisarul Beauval, de la prefectura de poliţie, nu ne mai supărase cu vreo intervenţie.

Într-un cuvânt, trăiam ca în rai, răsfăţaţi, pe deasupra, de priceputul şi credinciosul Pitt, meşter în prepararea bucatelor alese.

Joe şi cu mine ne dedăm fiecare ocupaţiilor noastre de predilecţie. Joe se antrena ceasuri întregi, cu punchingball, făcea scrimă, gimnastică şi trăgea la ţintă, afară, în grădină.

Eu, care preferasem întotdeauna tihna, citeam, scriam ori ascultam câte o conferinţă interesantă la radio.

Astfel şi acum. Era aproape de ora unu a prânzului. Turnul Eiffel difuza o conferinţă despre „Umor şi impozite”. Era, într-adevăr, foarte interesant, căci conferenţiarul poseda un umor veritabil, care mă făcu, în câteva rânduri să râd cu poftă.

În timp ce ascultam, mă plimbam fumând, prin odaie; în răstimpuri, urmând unui vechi obicei, mă apropiam de fereastră şi aruncam câte o privire în stradă, observând ce se petrecea pe afară. „La revedere peste un ceas, pentru informaţii de presă!” se auzi glasul speackerului în difuzor.

Păcat. Închisei aparatul, în aşteptarea invitaţiei pentru masă.

Mă aflam din nou la fereastra, când observai deodată o femeie bătrână, care privea speriată în jurul ei şi se apropia repede de grilajul parcului. Cu o mişcare fulgerătoare, vârî ceva în cutia de scrisori şi se depărta apoi, şchiopătând.

Într-o clipă fui afară, străbătui parcul şi scosei într-adevăr o scrisoare din cutie, adresată prietenului meu Joe Bull. Revenii încet în casă şi urcai spre sala de antrenament a lui Joe. Dar unde dispăruse acesta deodată? Mingea de piele oscila încă puternic; nu părăsise deci de multă vreme sala.

Îl căutai, dar nu-l găsii nicăieri.

Observase oare, înaintea mea, pe bătrâna din stradă şi o spiona acum, pe undeva?

Da, da; fereastra aceea era întredeschisă! Presupunerea mea era întemeiată. Joe urmărea pe bătrână, iar scrisoarea pe care o ţineam încă în mână, însemna pentru noi muncă viitoare; cu alte cuvinte, sfârşitul tihnei mult lăudate de mine.

Cobori în birou.

— Mister Bull a ieşit pe scara de serviciu! raportă Pitt. Prânzul va fi servit peste jumătate de oră.

Foarte bine. Intrai în birou şi închisei uşa în urma mea. Să deschid oare scrisoarea?

Joe n-avea faţă de mine nici un secret. De altfel, avea cunoştinţă despre scrisoarea aceasta de vreme ce urmărise pe bătrână. Poate că era chiar mai bine dacă examinam repede conţinutul ei.

Mersei la birou, să iau cuţitul de tăiat hârtii. În aceiaşi timp, auzii un zgomot la spatele meu.

Joe intrase. Îşi descheie haina de casă, căci ieşise în grabă, fără palton, şi zise:

— Ai observat-o şi tu, Mac?

— Bătrâna din stradă? Da, Joe. O surprinsei tocmai când arunca ceva în cutia de scrisori. Era o scrisoare. Iat-o! Voiam tocmai s-o deschid.

Joe luă scrisoarea, dar nu o deschise de îndată, ci zise:

— Observam pe bătrâna de vreo zece minute. Se oprise, mai întâi, pe trotuarul de peste drum; într-un rând se depărta dar reveni deodată. Îmi făcea impresia că nu era hotărâtă dacă trebuia său nu să apeleze la noi. Între timp, făcând un ocol prin grădinile vecine, mă apropiasem de locul unde se afla şi ajunsei la timp ca s-o văd aruncând scrisoarea în cutie. După aceea, se depărta repede. Dacă ai fi urmărit-o cu privirea, ai fi constatat şi tu ceva foarte straniu:

— Ei, ce vrei să spui cu asta, Joe? îl întrebai eu curios.

— Observai că bătrâna căpătă deodată picioare foarte tinere, deoarece se depărtă cu paşi repezi şi elastici. După colţ o aştepta un taximetru, în care se urcă şi cu care dispăru.

— Drace, asta-i curios! Ai putut lua numărul maşinii, Joe?

— Vezi bine! În ultima clipă izbutii să disting numărul. Dar, ia să vedem scrisoarea, Mac.

Joe examina plicul cu mare atenţie.

— Hm, plicul ăsta cenuşiu şi de format comercial, nu spune

mare lucru, murmură el apoi. Miroase însă tare a parfum. Putem presupune că expeditorul e însăşi femeia cu pricina. E o femeie tânără, după cum am bănuit. S-a deghizat ca să vină la noi.

Deschise plicul şi scoase o coală de hârtie comercială pe care erau scrise următoarele câteva rânduri la maşină:

Mister Bull!

Eşti un duşman al tuturor răufăcătorilor. Vreau să-ţi dau o indicaţie. Supraveghează vila consulului Wiemeyer, din Passy, strada Robert. Unica lui fiică, se mărită astăzi. În timpul ceremoniei se va întâmpla ceva neprevăzut, pe care intervenţia d-tale va putea, poate, să-l zădărnicească!

Atât; nici o iscălitură, nici vreo altă indicaţie care ne-ar fi putut trăda pe misteriosul expeditor.

Joe Bull reciti scrisoarea, pentru sine, se plimbă de câteva ori prin odaie şi luă loc, spre spaima mea, în jeţul încărcat cu perne.

— Fii bun, te rog, şi adu-mi ziarul de azi dimineaţă! zise el, aprinzându-şi tacticos o ţigară.

Găsii ziarul dincolo, pe masă. Îl deschisei şi citii, într-adevăr, anunţul de căsătorie. Fiica consulului Wiemeyer, Elli Wiemeyer, se mărita cu un american, cu numele de Allan Reed.

Joe citi, la rândul său, anunţul, făcu un semn din cap şi zise:

— Am mai auzit de numele Reed. Logodnicul domnişoarei Wiemeyer trebuie să fie fiul cunoscutului fabricant sud-american de conserve, Reed. Tânărul e o partidă bună, după cum vezi; va fi o nuntă bogată. Zic, bogată înadins: adică bogată în cadouri.

— Bănuieşti oare, Joe, că darurile bogate vor ispiti pe răufăcători?

— E singura presupunere admisibilă, în urma primirii acestei stranii scrisori. În caz că nu se încearcă, cumva, o lovitură mult mai serioasă... Telefonează, te rog, la vila consulului Wiemeyer şi interesează-te când are loc nunta!

Îi îndeplinii dorinţa şi mă întorsei cu vestea că tânăra pereche va fi cununată la ora patru precis, în biserica Madeleine.

— Ce ai de gând să faci, Joe? întrebai.

— Nu ştiu bine încă nici eu, Mac. Din fericire, cunoaştem pe consulul Wiemeyer. A fost şi el printre invitaţii banchetului pe care Clubul American l-a dat în cinstea noastră. E un bătrân foarte simpatic.

Mi-adusei şi eu aminte de acest domn şi interesul meu pentru

această afacere spori.

— Vrei să faci o vizită consulului? întrebai.

— Cred că ar fi lucrul ce-l mai nimerit, răspunse Joe, după oarecare gândire.

Pitt ne chemă la masă. Dejunul fu terminat în grabă.

Joe anunţase, vizita noastră consulului Wiemeyer. La trei, precis, sosirăm în strada Passy.

Proprietatea consulului e, într-adevăr, grandioasă. Vestibulul vilei – decorat în vederea nunţii – părea o grădină în floare.

Wiemeyer ne primi îndată; părea nervos şi se scuză că nu prea avea timp, deoarece un asemenea eveniment în familie, era legat de multă agitaţie şi de multă muncă.

— În acest caz, îmi pare foarte rău, domnule consul, că sunt silit să vă pricinuiesc şi eu nelinişte, zise Joe, luând loc pe scaun. De sigur că vă miraţi şi vă întrebaţi ce ne-a adus, tocmai azi, la dumneavoastră. Pentru a nu pierde un timp preţios, vă rog să citiţi această scrisoare. Am primit-o mai adineauri, într-un mod destul de straniu.

Consulul ascultase, nedumerit, cuvintele detectivului. Mirat la culme, luă scrisoarea şi o citi repede. Sări în sus, ca ars.

— Ce nenorocire, mister Bull, strigă el. În orice caz, îţi sunt recunoscător că ai venit imediat la mine.

— Ai vreo idee, domnule consul, despre ce poate fi vorba? Ai vreun duşman? A refuzat, cândva, fiica d-tale mâna ei unui pretendent?

— Nimic din toate acestea, mister Bull. Totul este o enigmă pentru mine. Dacă scrisoarea mi-ar fi fost trimisă direct, aş fi considerat totul drept o glumă proastă. Cum însă, ţi-a fost adresată d-tale, chestiunea se complică. Sper că vei duce bunăvoinţa mai departe, domnule Bull, şi-mi vei ajuta în impasul acesta greu.

Joe rămăsese pe gânduri; într-un târziu, fără a răspunde direct la întrebarea consulului, el se interesă:

— Ai angajat, desigur, pentru azi, câţiva servitori suplimentari?

— Desigur, mister Bull. O întreprindere mare din strada Cavour îmi trimite şase oameni. Te temi că, printre ei, să nu fie vreun bandit?

— S-ar prea putea. În cazul acesta, însă, eu mă gândesc mai de grabă la unul dintre invitaţi.

— Exclus, mister Bull! Absolut toţi invitaţii – vreo sută la număr – aparţin cercurilor celor mai selecte ale societăţii.

Joe îl aprobă şi răspunse:

— Aş vrea să renunţi la doi dintre servitorii angajaţi. Voi aduce eu oameni în loc. Prietenul meu, doctorul Mac Lloyd, şi valetul nostru Pitt vor lua asupră-le serviciul acelora, în vreme ce eu mă voi amesteca printre invitaţii dv. Acceptaţi-mă drept consilierul intim Brand. La ce oră se serveşte, domnule consul?

— La cinci, mister Bull.

— Bine. Vom fi exacţi. Pentru ce oră aţi tocmit servitorii?

— Pentru patru.

— Mulţumesc, domnule consul; nu mai avem timp de pierdut, în cazul acesta. Trebuie să ne grăbim. Vă rog să nu vă faceţi griji inutile. Tot ce va sta în putinţa noastră, vom încerca, pentru a zădărnici mişelia proiectată.

Ne luarăm rămas bun în grabă. Joe indică şoferului care ne aştepta, adresa biroului deplasare din strada Cavour. Ne urcarăm şi pornirăm.

— Ce vrei să mai faci acum în strada Cavour? îl întrebai eu.

— Mac, eşti cam miop! Nu ne trebuie oare livrele potrivite?

Tăcui, înciudat de prostia mea.

Directorul întreprinderii se arătă foarte înţelegător şi o jumătate de oră mai târziu, ne înapoiarăm la Saint Cloud cu două livrele noii.

CAP. 2
Serbarea tulburată

Exact la patru luai în primire, împreună cu Pitt, noul serviciu, în vila consulului Wiemeyer. Joe sosi abia mai târziu.

În realitate adică, se află, pe undeva, ascuns, supraveghind proprietatea din strada Passy. Intendentul bătrân al casei fusese instruit, la vreme, de către consul, şi el ne repartiză îndată la recepţia invitaţilor; mai târziu, aveam să îndeplinim aşa numitul serviciu exterior.

Totul decurse conform programului. Aveam libertate în mişcări şi puteam apare, când ici, când colo, veghind pretutindeni şi observând tot ce se întâmpla.

— Pitt, ia seama la uşa asta, îi zisei eu, pe când făceam recunoaştere în etajul întâi. E uşa care duce spre salonul miresei. Cadourile de nuntă care sunt îngrămădite acolo, reprezintă, se zice, o avere întreagă.

— Şi o să încerce să le fure? Să vină numai! replică Pitt, plin de zel.

— Psst! Vrei să atragi atenţia asupra noastră? Nu uita că aici zidurile au urechi! îi şoptii eu, supărat.

Pitt tresări, şi cu drept cuvânt, căci în acelaşi moment se deschise uşa din dreapta salonului şi un servitor apăru, trecu pe lângă noi şi coborî scara. Dacă iscodise cumva, ştia acum că noi nu eram, în realitate, servitori.

La rândul nostru, ne înapoiarăm în vestibul; primele maşini trăseseră la scară şi serviciul nostru începea. Printre cei sosiţi se afla şi Joe, mai bine zis, acum, consilierul intim Brand.

Îi ajutai să-şi scoată paltonul de blană şi-i şoptii la ureche:

— Până acum, n-am putut descoperi nimic.

— Bagă de seamă, amice; sunt sigur că au pus ochii pe giuvaieruri! îmi răspunse el, într-un murmur. Vorbesc eu cu consulul, ca să postăm pe Pitt sus, în sală.

Între timp aflasem că Elli Wiemeyer primea, drept dar de nuntă din partea tatălui ei, preţioasele giuvaeruri ale familiei, care reprezentau, o valoare de peste trei milioane de franci.

— Le va purta în timpul ceremoniei? întrebai pe Joe.

— Bineînţeles. Dar le va scoate, înainte de a pleca în călătorie. Furtul n-ar putea avea loc decât pe la nouă, când tânăra pereche

se va retrage spre a-şi îmbrăca hainele de călătorie. Voi fi prezent la ora aceea. Îmi poţi transmite veştile importante prin bătrânul intendent.

Joe îmi strecură, cu un gest binevoitor, un bacşiş în mână şi se depărta. Câteva clipe în urmă, zării pe Pitt urcând scările şi dispărând la etaj. Se instala deci la postul său.

Eu aveam destul de lucru cu primirea invitaţilor. În timp ce ajutam la scoaterea paltoanelor, fixam pe fiecare cu mare atenţie. Consulul Wiemeyer avusese însă dreptate; toţi invitaţii făceau parte din cercurile cele mal selecte.

Trebuie să recunosc că niciodată nu aşteptasem cu mai mare nerăbdare desfăşurarea unor evenimente probabile. Ultima maşină care trase la scară aduse perechea de însurăţei. Tinerii se mai urcară, puţin înainte de a începe masa, în camerele lor de la etaj. Allan Reed era, fără doar şi poate, un bărbat frumos; îmi făcu însă impresia că gustase prea mult din plăcerile vieţii. Faţa-i părea destul de trecută.

Condusei perechea sus. Allan Reed intră în camera rezervată lui, la dreapta salonului, în timp ce frumoasa şi tânăra-i soţie dispăru în cabinetul din stânga.

Pitt se plantase în uşa deschisă a şatenului, care era acum plin de invitaţi, veniţi să admire preţioasele cadouri. Joe era şi el printre ei.

Gongul chemă toată lumea la masă; numai tânăra pereche nu apăruse încă. Un moment rămăsei singur cu Pitt.

— Fii cu ochii în patru! îi şopteam tocmai când se auziră, la spatele meu, paşi repezi:

Allan Reed apăru în uşa înaltă.

— Ce învârtiţi voi pe aici? se răsti el la noi.

— Am fost trimişi să păzim cadourile! răspunsei eu.

— Aşa… făcu el, mirat.

— Lasă-i, dragă Allan, se auzi un glas în spatele nostru; am motivele mele să iau această dispoziţie!

Era consulul, care tocmai ieşea, la braţ cu fiica sa, din odaie.

— Te temi cumva? întrebă ginerele său.

Consulul desprinse braţul fiicei sale dintr-al lui şi, depărtându-se puţin, şopti lui Allan Reed tot ce aflase de la prietenul meu Joe Bull.

— În cazul acesta, Joe Bull se află printre invitaţi? întrebă tânărul mire, repede.

— Desigur, replică consulul; iar aceştia – arătând în spre noi – nu sunt servitori, ci, în realitate, colaboratorii lui Joe Bull.

Allan Reed înălţă din umeri, râse cu ciudă şi murmură ceva despre naivitatea şi exagerarea detectivilor; apoi se ocupă de tânăra sa soţie, care începuse să arate semne de nelinişte.

Coborâră încet spre hol. Eu îi urmai, la o mică distanţă, în vreme ce Pitt rămase la postul său. Deodată zării servitorul, pe care-l mai întâlnisem la primul etaj, apărând în vestibul. Allan Reed se scuză repede, o părăsi pe soţia sa şi începu o discuţie ăi şoaptă cu omul acesta, care în urmă părăsi repede vila.

Tânăra pereche îşi făcu, curând după aceea, apariţia în sala festivă!

— Cine era servitorul acela? întrebai pe intendent, care tocmai trecea prin apropiere.

Urmând direcţia pe care i-o arătam, îmi răspunse:

— E servitorul şi şoferul domnului Allan Reed.

Nimic neobişnuit, deci. Totuşi, aveam impresia că Allan Reed avusese o discuţie foarte aprinsă cu servitorul său, deoarece nu-şi putuse stăpâni nelinştea şi enervarea când se înapoiase la soţia sa.

Orele care urmară se scurseră pentru mine într-o tensiune crescândă. Pitt şedea sus şi căsca. Eu însă, mă plimbam prin saloanele goale sau făceam popasuri lungi în vestibul. Nimic nu se întâmplă: nimic care să-mi fi părut neobişnuit. De la Joe nu puteam afla nimic, dacă nu făcuse el, cumva, vreo descoperire. Într-un cuvânt, era tare plicticos.

O mică distracţie reprezentau pentru mine nenumăratele telegrame care soseau. Le luam în primire şi le cercetam cu atenţie. Toate erau adresate, cum era şi firesc, tinerei perechi, afară de una, care purta menţiunea specială de a fi predată personal lui Allan Reed.

Chiar eu însumi o dusei, pe o tavă de argint, în sala festivă şi o înmânai lui Allan Reed. Se închina tocmai în sănătatea tinerei perechi şi toţi invitaţii se ridicaseră, în picioare. Reed profită cu îndemânare de împrejurarea aceasta spre a citi telegrama, şi mi se păru chiar că în ochii săi sclipise o fulgerare de triumf.

Nu putui vedea mai mult, trebuind să părăsesc îndată sala. În fine, aproape de opt, masa se termină. Joe apăru în vestibul şi-mi şopti că, din păcate, nu putuse încă descoperi nimic suspect.

Perechea avea să se retragă pe la nouă, pentru a se schimba. Maşina era comandată pentru nouă şi un sfert. Încordarea, mea creştea cu fiecare minut ce trecea, căci, dacă într-adevăr trebuia să se întâmple ceva, apoi acum era momentul prielnic; în caz contrar, ni se jucase o festă reuşită.

Nimic însă nu se întâmplă. Joe făcea scurte apariţii, ici şi colo! Vedeam bine cum începea să-l roadă neliniştea. Vorbea acum cu consulul Wiemeyer şi mi se părea că bătrânul zâmbea cam sceptic şi ironic. Nu mai credea nici dânsul că exista vreun pericol.

Aproape de nouă, reapăru servitorul lui Allan Reed în vestibul. Purta o valiză pe care o luase în camera de la etaj, rezervată, după cum am mai spus, mirelui. Pentru a se putea schimba. Câteva clipe în urmă, apărură Allan Reed şi tânăra-i soţie. Păşiră împreună în micul salon şi putui observa cu ce bucurie copilărească arăta tânăra femeie, preţioasele cadouri soţului ei.

El o sărută drăgăstos şi făcu un semn lui Pitt să se retragă; închise, în persoană, uşa din spre sală.

Pitt mă întâmpină pe scara, declarând resemnat:

— Voiau să rămână singuri, mister Lloyd; ce puteam face?

Mă cuprinse deodată o mare nelinişte. Dacă se pregătea, chiar în clipa aceasta, un atac asupra tinerei perechi? Din fericire, apăru chiar în momentul acesta, Joe Bull. Îi explicai totul în grabă. Păru a se speria şi, fără a spune un cuvânt, urcă scara. Îl urmai.

Nu ajunsesem bine sus când: un strigăt uşor, aproape înăbuşit, ne izbi urechile.

— Poftim! Am sosit prea târziu! strigă Joe, repezindu-se spre uşa salonului.

Clanţa nu cedă, uşa fusese încuiată! Alergarăm spre camera vecină şi ne ciocnirăm cu servitorul lui Allan Reed, care, îngrozit, încerca zadarnic; să deschidă uşa de comunicaţie cu salonul, încuiată şi ea.

— Unde e mister Reed? întrebă Joe.

— Nu ştiu, îndrugă servitorul. Trebuie să fie înăuntru cu cuconiţa.

— N-avem încotro; trebuie să spargem uşa! grăi Joe, zvârlindu-se cu toată puterea împotriva ei.

O trosnitură puternică răsună, şi uşa sări în lături. Cu toţii ramaserăm împietriţi: salonul, care fusese mai adineauri încă luminat, zăcea acum în beznă.

— Repede, Mac, dă-mi lampa ta! îmi şopti Joe.

O scosesem între timp. Găsirăm repede butonul de lumină; îl sucirăm şi tresărirăm înaintea spectacolului ce ni se înfăţişă.

Mireasa zăcea în nesimţire, pe covor. Pe rochia-i albă şi pe trena lungă se vedeau pete mari, roşii.

— Sânge! strigă cineva dintre noi, îngrozit.

Joe îngenunchea repede lângă victimă.

— Nu e rănită, ci numai leşinată, grăi el apoi, ridicându-se repede. Nu e sângele ei; trebuie să fie…

Se opri şi privi în jurul său cercetător.

Unde era Allan Reed?

Îl căutarăm zadarnic; dar, lângă fereastra, zărirăm o pată mare de sânge. Allan Reed părea să fi fost rănit; iar sângele provenea din rănile sale. Dar unde se afla el?

— Fereastra e deschisă! strigă Joe, observând, primul, acest amănunt.

Se apropia şi se aplecă repede în afară. În clipa următoare însă, sări înapoi, ieşi din salon şi coborând în goană scările se repezi în grădină. La rândul meu, privii pe fereastră afară. Joe alerga tocmai pe o alee şi ieşi în stradă. Un motor duduia puternic, undeva; putui distinge un automobil care dispăru, gonind nebuneşte, în noapte.

Între timp, Pitt şi servitorul lui Allan Reed se ocupaseră de mireasă. Le dădui o mână de ajutor şi o instalarăm pe un divan. O exclamaţie de spaimă răsună în spatele nostru.

— Ce se petrece aici, ce s-a întâmplat?

Alb ca varul, apăruse în uşă consulul Wiemeyer şi privea, îngrozit, scena. Îl pusei în curent, pe scurt, cu cele întâmplate. Bătrânul gemu amarnic şi se apropia, clătinându-se, de divan.

— Un doctor; repede, un doctor! bâlbâi el, aplecându-se peste fiica lui.

Făcui un semn lui Pitt şi acesta dispăru repede din odaie. Abia acum observai că privirile consulului erau aţintite, pline de spaimă, asupra gâtului fiicei sale.

— Colierul de briliante… a dispărut!… murmură el cu glas sugrumat.

În primele clipe de spaimă, uitasem de giuvaericale! Alergai spre masa pe care se aflaseră rânduite toate darurile.

Sfinte Dumnezeule! Era goală!

Afară de unele piese mai puţin preţioase, restul fusese jefuit tot!

În capul meu se rostogoleau fel de fel de gânduri, de presupuneri. Ce se petrecuse în acest salon, în spaţiul scurt al câtorva minute? O crimă? Un furt? Ba chiar dispariţia cadavrului lui Allan Reed! Drace! Era prea mult!

Pe deasupra, oribila crimă se săvârşise chiar sub ochii lui Joe Bull!

Privii în jurul meu, nedumerit, căutând să descopăr ceva

neobişnuit. Numai băltoaca de sânge era mărturie a celor petrecute.

Medicul, chemat de Pitt, apăru în salon. Îl pusei şi pe dânsul în curent cu evenimentele.

Se aplecă peste tânăra femeie, făcu o mutră curioasă, clătină capul şi-şi făcu de lucru prin trusă.

Joe Bull răsări deodată înaintea noastră. Ţinea ceva în mână, şi se apropia repede de medic, grăind:

— Doamna Reed a fost ameţită cu eter. Am găsit această vată, îmbibată cu eter, în grădină, chiar sub fereastra salonului. Din păcate, va trece multă vreme până ce vom putea s-o interogăm.

— Acum îmi explic de ce eram neputincios împotriva acestui pretins leşin! răspunse medicul repede. Am remarcat şi eu un miros slab de eter, dar nu îmi dam încă seamă cum de apăruse!

— Fă ce ştii, domnule doctor! S-a întâmplat poate o crimă. Fiecare clipă e preţioasă! Criminalul profită de fiece moment de întârziere!

Joe Bull părea extrem de agitat.

— Unde e Allan, e mort, mister Bull? întrebă, cu glas sfârşit, consulul Wiemeyer.

Joe dădu din umeri; faţa-i exprima compătimirea, dar glasu-i avea un timbru curios, pe care numai eu, care-l cunoşteau bine, putui să-l disting:

— Sper că nu, domnule consul. Sunt chiar convins că ginerele d-tale se află încă în viaţă. De ce ar fi cărat criminalii cu ei cadavrul lui Reed? De altfel, ei au fugit cu o maşină. Am sosit prea târziu; numărul de la spate nu era luminat.

— Cum au ieşit din casă? întrebă consulul.

— Cu ajutorul unei scări de frânghie. Am găsit-o jos, în iarbă.

Un strigăt de durere întrerupse convorbirea. Ellen Wiemeyer – sau, mai bine zis, Ellen Reed – se trezise. Se ridică deodată şi privi în jurul ei, cu ochii mari, speriaţi şi neînţelegători.

— Allan! Allan! strigă ea într-un plânset. Doamne, Doamne, ce s-a întâmplat?

— Curaj, sărmana mea copilă! grăi Wiemeyer, apropiindu-se. Allan trăieşte... Dar povesteşte repede ce s-a întâmplat! Ce aţi păţit?

Tânăra femeie răsuflă uşurată şi privi, gânditoare, în gol, ca şi când ar fi încercat abia acum să-şi amintească de cele întâmplate.

— Nu mai ştiu nici eu! bâigui apoi. Eram singuri, în salon, şi

priveam cadourile. Allan, care nu voia să fie tulburat, de cineva, încuia uşile. Mă cuprinse în braţe... Deodată auzii, pe undeva, în odaie, un zgomot zornăitor şi-n aceeaşi clipă, cineva îmi astupă gura şi nasul cu ceva ce mirosea urât. Scosei un strigăt... Mai departe, nu mai ştiu nimic...

— Dar Allan?... L-ai mai văzut? întrebă consulul, îngrijorat.

Ea îşi trecu mâna peste frunte şi grăi încet:

— Îmi amintesc... vag... Allan îmi dete repede drumul şi mi se păru că ar fi sărit asupra cuiva.

Depoziţia tinerei femei nu ne aduse nici o lămurire; tot ce luasem era mai puţin încă decât aşteptasem. Atacul se produsese, d sigur, cu iuţeala fulgerului.

Mă întorsei spre Joe. Şedea lângă fereastră şi cerceta cu mare luare aminte urmele de sânge. Scoase deodată batista şi o mulă în băltoaca de sânge.

— Ce faci, oare? întrebai, apropiindu-mă repede.

— Nimic, dragul meu! murmură el, vârând batista însângerată în buzunar.

O sonerie ţârâi undeva, în vestibul.

— Telefonul! murmură consulul, ridicându-se cu greu. Poate că e Allan!

Joe coborî scările în goană. Eu după el. Când ajunsei jos, avea receptorul în mână şi mă privea curios, şoptind:

— Mă tem, Mac, că a doua crimă s-a întâmplat tocmai acum!

— Ce vrei să spui? strigai eu, agitat.

— Să nu spui nimănui o vorbă! Vino repede! Trebuie să mergem imediat în strada Dunois, la numărul 12.

— Cine a fost la aparat, Joe?

— Cred că a fost femeia care ne-a trimis, azi, scrisoarea misterioasă. Ceva rău trebuie săi i se fi întâmplat, din păcate. Când am ridicat receptorul, am auzit o voce ce tremura de groază şi care putu îndruga doar atât: „Mister Bull... dacă e acolo, spuneţi-i să vină... repede... Strada Dunois, 12... Ilona...” Mai mult nu putu spune. Temerile mele, dragă Mac, par a fi întemeiate. Adu repede paltoanele! Pitt rămâne aici, de pază. Mă duc să-l pun în curent pe consulul Wiemeyer.

Joe urcă scările, în timp ce eu mă îndreptai spre garderobă.

Câteva minute mai târziu, goneam, într-o maşină, spre strada Dunois.

CAP. 3
O crimă misterioasă

Drumul mi se păru fără sfârşit, deşi nu dură decât douăzeci de minute. Nu schimbarăm nici un cuvânt; fiecare din noi era preocupat cu gândurile sale. Într-adevăr, evenimentele din urmă fuseseră destul de neprevăzute. Ce avea să ne aducă ceasul următor?

Joe opri maşina, chiar în capătul străzii, plăti şoferul, iar noi o luarăm repede, pe jos.

— Vrei să suni portarul, Joe? întrebai eu, când oprirăm în dreptul casei cu numărul 12.

— Nicidecum. Cheia universală trebuie să înlocuiască pe acest respectabil slujbaş. Să ne convingem singuri de ce s-a întâmplat.

Joe deschisese între timp, cu o surprinzătoare dexteritate, uşa, de la intrare. Ne furişarăm în casă, încuiarăm la loc uşa, fără să aprindem lumina de pe scară. Joe scoase lampa de buzunar şi cu ajutorul ei citi tabela cu adresele locatarilor.

— Ilona Haid... Ea trebuie să fie. Numele de Ilona mai putuse să-l pronunţe femeia, în telefon. Etajul patru. Repede, sus, băiete! mai şopti el.

Urcarăm scările în goană şi sunarăm la uşa apartamentului. Nimic nu se mişca.

Joe mai sună în două rânduri. Mă privi apoi şi clipi din ochiul drept, cu o expresie plină de tâlc.

— Ceva nu e în regulă aici înăuntru! murmură el.

Se aplecă şi privi pe gaura cheii.

— Arde lumina! grăi încet, introducând cheia universală în broască.

Nu prea eram în apele mele. Ce oare vom găsi în acest apartament închis, în care ardea, totuşi, lumina? Un cadavru, poate?

Dar dacă totul nu era decât o cursă în care fuseserăm atraşi?

Broasca se deschise; Joe crăpă uşa, fără zgomot. Intrarăm într-un vestibul mic, pătrat. Lumina ardea.

Ascultarăm câteva clipe, cu încordare; nici un zgomot nu tulbura liniştea grea şi tainică a casei.

Joe deschise una din cele trei uşi. Dădea în bucătărie, în care, însă, nu se afla nimeni.

— Mai departe! murmură Joe, împingând brusc, cea de a treia uşă.

Un salonaş apăru, drăguţ mobilat. Lucru curios: şi aici ardea lumina; era o mică lampă de birou.

Joe răsuci butonul electric de lângă uşă. Odaia întreagă apăru privirilor noastre; nu se afla nimeni în ea.

— Uite colo! strigă Joe, arătând o pată întunecată de pe covor.

Tresării îngrozit; cea ce se desluşea destul de bine pe covorul deschis era o pată de sânge. Se întâmplase şi aici o crimă! Unde se afla, însă, victima?

Joe se apropia de pata de pe covor şi se aplecă s-o examineze de aproape. La rândul meu, făcui la fel; gestul acesta ne fu fatal.

Un zgomot uşor se produse în spatele nostru, pe care, însă, îl auzirăm prea târziu.

Simţii o lovitură puternică la baza craniului şi mă prăbuşii, fără cunoştinţă.

— În sfârşit, amice; începuse să-mi fie grijă de tine! auzii un glas cunoscut, în apropierea mea.

Îmi venisem repede în fire, dar abia glasul lui Joe mă readuse deplin la realitate. Încercai să mă ridic, fără să reuşesc: eram legat fedeleş.

— Joe, unde ne aflăm oare? întrebai, zăpăcit încă.

— Tot la Ilona Haid, băietei răspunse el.

Înţelesei acum.

— Cine ne-a atacat? întrebai repede.

— Asta aş vrea s-o ştiu şi eu! replică Joe, râzând cu ciudă, Sărmana Ilona n-are nici o vină, de asta sunt sigur.

— Bine, dar nu mai înţeleg atunci nimic. Nu ne-a atras ea în cursa aceasta?

— Când ne-a chemat la telefon, nu-i era gândul la asemenea glume. Noi trebuia s-o scăpăm de asasinul ei.

— Te rog, să vorbeşti desluşit, Joe.

— Asta, chiar o fac... Ascultă aici, amice! Când îţi spun că Ilona Haid e nevinovată, că nu ea ne-a atras în cursă, o fac pe baza urmelor pe care le-am descoperit între timp... Priveşte în dreapta ta. Vezi petele acelea întunecate, care duc până la uşa mascata? Adineauri ne-au scăpat din vedere. În dosul acestei uşi sunt sigur că se află o încăpere mică.

Într-adevăr, desluşii o serie de pete şi dungi întunecate. Părea a fi sânge închegat.

— Da, da; e sânge, grăi Joe, care urmărise privirile mele. Mă tem că vom găsi dincolo cadavrul Ilonei Haid. Tot acolo fuseseră

ascunşi şi bandiţii care ne atacaseră. Acum sunt de mult plecaţi; scopul lor şi-l atinseseră: să câştige timp, suprimându-ne pe noi. Ilona Haid jucase, azi dimineaţă, rolul femeii bătrâne, şi trebuise să plătească aceasta cu viaţa ei. Într-un colţ se află o maşină de scris; o zării abia acum. De altfel, poţi să-ţi dai seamă, dragă Mac, că prin odaie pluteşte acelaşi miros de parfum pe care l-am remarcat şi la scrisoarea cu pricina. Presupunerile mele sunt deci exacte.

Şi eu eram convins că Joe Bull avea dreptate.

— Cum am putea să ne eliberăm? întrebai eu, după un timp de tăcere. Frânghiile mi-au tăiat carnea!

— Îmi bat şi eu capul cu problema aceasta, dragă Mac. Frânghiile sunt strânse... Dar stai, mi-a venit o idee! În soba de teracotă mai este puţin jar. O să fie, cam dureroasă operaţia aceasta; dar voi încerca să mă rostogolesc până acolo şi să ard frânghiile.

Zis şi făcut.

Joe se rostogoli până la sobă.

Străduindu-se din răsputeri, reuşi să deschidă portiţa cu picioarele, după care izbuti şi turul de forţă de a ţine braţele sale, legate la spate, deasupra jarului, astfel încât funiile începură în curând să ardă.

Restul nu fu decât un joc de copil.

Sări repede în sus.

— A fost o manipulaţie cam dureroasă! zise el, pipăindu-şi încheieturile. Dar n-are a face; principalul este că suntem liberi!

Grăind astfel, îmi desfăcu nodurile de la mâini.

Începurăm să cercetăm cu atenţie locuinţa. Abia după ce ne convinserăm că eram, într-adevăr, singuri, Joe deschise, uşa mascată. Raza lămpii noastre căzu asupra unei femei tinere. Era moartă; un pumnal îi era înfipt în piept. Pe faţa-i comună, dar nu urâtă, era întipărită groaza.

— Trebuie să înştiinţăm de îndată poliţia! grăii eu, cutremurat de oroare.

— Aşteaptă încă! răspunse Joe, pe gânduri.

Se îndreptă spre uşă, zicând:

— Rămâi aici câteva minute. Mă întorc imediat!

Până să-l întreb încotro o lua, dispăruse din odaie.

Rămăsei singur, privind ţintă cadavrul de la picioarele mele; apoi începui să scotocesc singur prin odaie.

Descoperii într-un colţ, căzut pe duşumea, lângă un birou mic de damă, un telefon de masă. Ilona Haid vorbise de aici cu vila

consulului Wiemeyer. În timpul convorbirii, fusese surprinsă şi ucisă.

Cum Joe nu revenise încă, luai loc într-un jeţ şi-mi aprinsei o ţigară, pentru a-mi mai calma nervii. Încet, încet, mă furară gândurile.

CAP. 4
Scăpat de la moarte

Bătăile unui ceas mă treziră din visare. Drace, unde era Joe? Îl uitasem de o vreme. O stranie neliniște mă cuprinse. Unde putea fi oare?

Mă ridicai şi pornii să-l caut, dar cercetările mele se dovediră zadarnice: Joe rămase dispărut. Ce însemna aceasta? Eram convins că nu părăsise apartamentul. Când ajunsei în bucătărie, descoperii că una din ferestre era deschisă. Privind cu precauţie afară, zării o funie ce atârna de pe acoperiş. Nu statui prea mult pe gânduri. Dacă Joe părăsise casa, nu luase alt drum decât acesta. Cu ce intenţie o făcuse şi de ce nu-mi spusese nimic?

Mă căţărai pe funie în sus şi ajunsei pe acoperişul în panta şi periculos, neştiind în ce direcţie trebuia s-o iau.

Un fluierat uşor răsună deodată în liniştea nopţii. Mă întorsei în direcţia aceea. La nici cincizeci de paşi distanţă, alerga în goană un om, pe podişca îngustă de pe creasta acoperişului.

Mă luai pe urmele sale şi rămăsei deodată nedumerit locului: individul dispăruse ca înghiţit de negură.

Nehotărât asupra celor ce aveam de făcut, voiam tocmai să mă înapoiez, când primii, de la spate, o izbitură grozavă în umăr. Sub violenţa loviturii, căzui, ca un sac, de-a lungul clinului acoperişului…

Eram pierdut? Nu!

În ultima clipă, degetele mele se-ncleştară pe marginea jgheabului de scurgere a apei. Era vechi, putred şi sub greutatea trupului meu, ceda. Mersei înainte, pe dibuite, până ce găsii, în sfârşit, o proptea mai solidă.

Adversarul meu nu se vedea. Cu sforţări penibile, reuşii să mă urc din nou pe acoperiş. Abia acum zării, în apropiere, o fereastră de mansardă, luminată.

Pe brânci, fără a face nici cel mai mic zgomot, mă apropiai. Părea a fi fereastra unui atelier. Privii pe geamurile înceţoşate de praf şi…

Sfinte Dumnezeule! Mi se tăia răsuflarea! Prietenul meu, Joe Bull, atârna, în dreptul unei uşi, cu capul într-un laţ de sârmă.

Mâinile-i erau înfipte în cadrul uşii, iar cu picioarele se opintea, de ambele părţi.

Nu mă gândii la primejdia care mă putea paşte şi pe mine, ci intervenii repede, căci puterile lui Joe puteau slei în fiecare clipă şi atunci era pierdut.

Din fericire, fereastra nu era închisă; sării în odaie şi-l eliberai din situaţia disperată în care se afla.

Îmi căzu în braţe, sufocându-se şi încercând să vorbească; dar prin gâtlejul său umflat şi iritat, nu trecea nici un sunet.

Cercetând disperat în jurul meu, descoperii o cană veche de apă şi câteva pahare. Îl aşezai pe Joe într-un scaun şi umplui paharul cu apă. Joe sorbi lichidul răcoritor cu mare greutate şi la fiecare înghiţitură faţa i se strâmba de durere năprasnică.

Încet, încet, îşi reveni. Respiraţia-i era mai regulată; deschise ochii, apoi încercă să se ridice. Buzele sale se mişcau; dar trebuii să mă aplec mult peste el pentru a putea înţelege ceva.

— Pe acoperiş!... După ei!... bâlbâi el. Cum... cum de ai venit? ... În ceasul al doisprezecelea!

Îi povestii în grabă totul. Când pomenii de căderea mea, strânse pumnii şi murmură, răguşit încă:

— O să mi-o plătească!... Ştiu acum destul!

Afară de o greutate de limbă, îşi recapătă repede toate forţele.

Ne urcarăm pe acoperiş şi Joe luă, fără nici o ezitare, o direcţie anumită în labirintul acesta de acoperişuri, pasarele, coşuri şi lucarne; pesemne ştia bine ce drum luase banda periculoasă, în retragerea ei.

Itinerariul ne duse peste trei acoperişuri; înaintea unei lucarne deschise, Joe se opri, îmi făcu un semn şi coborî. Îl urmai fără a sta pe gânduri.

Tocmai când deschideam uşa podului, auzirăm răbufnirea unei alte uşi, jos, în casă, apoi claxonul unei maşini şi, curând în urmă, răpăitul unui motor.

Joe se întoarse spre mine şi grăi:

— Am sosit cu cinci minute mai târziu. Ne-au scăpat deocamdată! Înapoi, la Ilona Haid!

Ne căţărarăm din nou pe acoperiş şi refăcurăm în grabă drumul pe care veniserăm. Cu ajutorul funiei, intrarăm în bucătărie.

— E un telefon aici, zisei, cum furăm iar în salonaş.

Joe făcu un semn din cap şi se aplecă. Observase şi dânsul aparatul căzut. Aveam multe întrebări de pus amicului meu; cum însă vorbirea părea a-i provoca încă dureri, trebuii să amânăm satisfacerea curiozităţii mele.

— Cere prefectura de poliţie şi vezi dacă poţi să-l obţii chiar pe

Beauval, mă rugă Joe, încet.

Mi se dete legătura, dar fui nevoit să aştept puţin, deoarece comisarul Beauval nu putea fi găsit. Dar apoi desluşii glasul cunoscut, în telefon.

— Alo! Dragă Beauval, aici doctorul Lloyd!

— Să trăieşti, dragă! răspunse el. Ce este? Poate chestia aceea macabră de la consulul Wiemeyer?

Explicai lui Beauval, pe scurt, toate câte se întâmplaseră, precum şi motivul pentru care nu vorbea Joe direct cu dânsul.

— Ilona Haid! exclamă comisarul. O cunosc. E o „girl”, de la cabaretul „Papagal”. Bine, venim îndată!

Pusei receptorul la loc. Joe şedea într-un jeţ şi fuma cu nesaţ o ţigară. Îl imitai, căci şi eu aveam nevoie să-mi calmez nervii.

— Beauval cunoaşte vasăzică victima; e o fată de bar? întrebă Joe, într-un târziu.

Glasu-i redevenise limpede. Făcui un semn de afirmare.

— În acest caz, poate fi vorba de o scenă de gelozie, continuă amicul meu, pe gânduri. Ilona Haid avea un motiv oarecare de a se răzbuna pe Allan Reed. De aceea ne-a trimis scrisoarea cu pricina. Drept pedeapsă, a fost asasinată.

— Allan Reed! strigai eu, fără să vreau. Ce are de a face acest om cu Ilona Haid?

— Poate că are, amice!

— Vorbeai de răzbunare, Joe. Reed a fost, doar, asasinat şi el! Nu mai înţeleg nimic!

— Reed? Hm; dar dacă ar fi încă în viaţă, ce-ai zice? Adineauri, pe acoperiş, am descoperit ceva care-mi dă mult de gândit. Dacă nu m-am înşelat, apoi consulul Wiemeyer e tare de plâns!

— Exprimă-te mai clar, rogu-te; nu înţeleg un cuvânt! Ai surprins o convorbire a bandiţilor, în atelier?

— Aşa este, Mac.

— Ce imprudenţă, Joe, să nu spui un cuvânt! Dacă ştiam ce intenţie aveai...

Joe mă întrerupse, zâmbind:

— De unde era să ştiu că mă voi urca pe acoperiş? Am ieşit, din odaie, cu gândul să mă lămuresc pe unde au părăsit casa, bandiţii care ne atacaseră. Uşa din spre sală era încuiată; uşa de la intrarea de serviciu de asemenea. Observai, însă, în bucătărie, fereastra deschisă şi, aplecându-mă în afară, descoperii o funie ce atârna de pe acoperiş. Mă urcai pe ea şi cercetai întreg acoperişul. Aproape de casa vecină, atârna de asemeni o funie până la fereastra unei mansarde. Mi-am dat drumul în jos şi mă

putui uita, pe fereastra luminată, într-o încăpere în care se aflau mai mulţi indivizi. Printre glasurile lor, unul mi se păru foarte cunoscut şi cred că nu m-am înşelat. Era glasul lui Allan Reed. Nu puteam vedea feţele indivizilor, deoarece şedeau în fundul odăii. În schimb, prinsei mai totul din convorbirea lor. Vorbeau de Ilona Haid şi pomeniră şi de numele consulului Wiemeyer şi de al meu. Băgasem chiar mâna în buzunar ca să scot revolverul, hotărât să-i surprind, când un corp tare, zvârlit de sus, mă izbi în ceafă. Cineva se afla încă sus, pe acoperiş. Nu mă gândisem la această posibilitate, şi imprudenţa mea putea să mă coste viaţa, după cum bine ştii. Lovitura primită mă zvârli, pe fereastră, în cameră. Puseră mâna pe mine şi mă spânzurară fără multă vorbă. Norocul meu fu că bandiţii o şterseră îndată, altfel nu aş mai fi putut să mă agăţ de cadrul uşii... Şi de nu ai fi venit la timp, Mac, puteam zice adio lumii acesteia.

Rămăsei înmărmurit.

Allan Reed un criminal!

Nu-mi venea să cred şi, de aceea, spusei lui Joe:

— Nu cumva te-a înşelat vreo asemănare? Ai uitat băltoaca de sânge din salonul vilei Wiemeyer? Ce dovadă mai bună că Allan Reed a fost asasinat?

— Sângele poate preveni de la un animal, de pildă. O crimă se poate înscena foarte uşor, amice. Dar – pare-mi-se – sună, afară la uşă.

— Trebuie să fie Beauval! strigai, sculându-mă.

— Deocamdată, nici un cuvânt despre chestia cu Reed. Bănuiala mea rămâne între noi! îmi strigă Joe, în vreme ce mă grăbeam să deschid uşa.

Afară se afla comisarul Beauval însoţit de câţiva poliţişti în civil.

— Drace, dar bine mai arăţi, mister Bull! strigă Beauval, zărind gatul umflat şi negru al prietenului meu.

Joe arătă alcovul în care se afla cadavrul. Beauval deschise repede uşa.

— Da, e chiar Ilona Haid! strigă el, emoţionat. Nu era dintre cele mai rele şi, de multe ori, ne-a ajutat să facem capturi bune. Dar, cum de te afli aici, mister Bull?

— E o poveste întreagă, domnule Beauval. O să ţi-o spun, pe scurt, deoarece suntem foarte grăbiţi

Joe povesti comisarului tot ce se întâmplase în această zi, bogată în evenimente.

— De necrezut! De necrezut! grăia, când şi când, Beauval. Dar

cine oare să fie autorul acestor lovituri? Nu cumva ai şi aflat-o, mister Bull?

Joe clătină capul, grav.

CAP. 5
În cartierul piraţilor

După îndeplinirea formalităţilor complicate, ne despărţirăm de comisarul Beauval, care rămase la locul crimei, iar noi plecarăm în grabă la Passy, la vila consulului Wiemeyer.

Pe drum, Joe îmi spuse:

— Trebuie să-i cer consulului să-ţi împrumute un costum oarecare.

Abia acum, cercetându-mă, îmi dădui seamă că eram încă îmbrăcat cu livreaua de servitor, îmi scăpase acest lucru, în agitaţia ultimelor ore.

— Noroc că am luat cu mine, la plecarea de acasă, câteva piese de rezervă, continuă Joe. Trebuie să ne schimbăm complect...

Vasăzică, Joe avea de gând să întreprindă ceva la noapte. Bun; îmi convenea de minune. Cu cât terminam mai repede, cu acest caz, cu atât mai bine era.

Încotro, însă, voia Joe să-şi îndrepte paşii? Surprinsese, de sigur, unele lucruri, la fereastra mansardei, pe care nu se îndura sa mi le comunice. Îl întrebai deci:

— Nu ne-ai spus, totul, mie şi lui Beauval. Având în vedere situaţia foarte serioasă, n-ar trebui să ai secrete faţă de mine, Joe.

Îmi făcu cu ochiul şi răspunse:

— Ştiu doar atât, amice, că acest Allan Reed nu părăseşte Parisul până mâine seară. Se teme, şi cu drept cuvânt, de o supraveghere a tuturor trenurilor şi gărilor şi se simte mai în siguranţă în vizuina leului. Am surprins, însă, un nume de stradă, şi asta îmi ajunge deocamdată.

— Ce stradă, Joe? De ce mă ţii ca pe cărbuni aprinşi?

— Îţi aminteşti de articolul din ediţia ilustrată de seară, pe care ţi l-am citit deunăzi?

— Articolul scris de prefectul de poliţie Durand? În care vorbea de nesiguranţa bulevardelor exterioare şi a cartierului din direcţia Charanton?

— Chiar acela, amice! Îţi aminteşti, de sigur, şi de întâmplarea din strada Lupilor. O bandă de criminali, aciuiată de câtva timp acolo, a atacat un agent biciclist şi l-a înjunghiat. Banda

periculoasă e cunoscută prin acele locuri sub numele de „Piraţii bulevardelor”. Până acum, nici unul din ei n-a putut fi prins.

Începui sa înţeleg despre ce era vorba.

— Ascultă, Joe; nu cumva ai descoperit urma „Piraţilor bulevardelor”? Allan Reed nu e cumva şeful bandei, pe care-l caută poliţia de atâta vreme?

— Nu e el şeful; pe acesta cred că l-am văzut azi pe acoperişul casei. Acum înţelegi de ce trebuie să ne deghizăm? La noapte, vom merge în strada Lupilor şi vom vizita o tavernă cunoscută, nu departe de azilul vagabonzilor. Acolo va avea loc bătălia decisivă.

Ei, acestea erau perspective destul de frumoase! Un singur fapt nu-l puteam înţelege, şi anume că Allan Reed să fie un criminal periculos. Dar primejdia care ne aştepta îmi absorbi toate celelalte preocupări.

De câteva zile, gazetele Capitalei publicau reportaje senzaţionale despre starea intolerabilă ce domnea în strada Lupilor şi în cartierul învecinat. Bande întregi de borfaşi dădeau de lucru, în timpul nopţii, chiar patrulelor celor mai puternice. Chiar vehiculele ce treceau pe acolo erau atacate de această bandă periculoasă. Cu câteva zile în urmă, fusese ucis, pe prispa prăvăliei sale, un cârciumar care-şi atrăsese duşmănia acestor „piraţi”.

Urma, deci, că ne puteam aştepta la orice în timpul expediţiei noastre.

— Ai rămas pe gânduri, amice! mă ironiză Joe, care, pesemne, mă observase tot timpul.

Tresării. Îmi reveni în minte un amănunt.

— Ascultă, Joe, de ce ai muiat batista ta în băltoaca de sânge?

— Ca să mă conving, amice! răspunse el. Dar e mai bine să-ţi spun, de pe acum, tot adevărul. M-am răzgândit; s-ar putea ca, la noapte, lucrurile să iasă altfel de cum socotesc şi e mai bine să ştii care situaţia. Trebuie să-ţi mărturisesc că am surprins, la fereastra atelierului pe acoperiş, mult mai multe lucruri. Cei trei indivizi discutau cu glas tare şi comentau lovitura lor reuşită; presupusul Allan Reed le povesti, cu ocazia aceasta, aventura lui. Ştiu acum că Allan Reed, cel adevărat, nu mai trăieşte. Traversând oceanul Atlantic în drum spre Europa, el suferi un naufragiu cu ocazia unei furtuni ce se stârnise şi pieri în valuri. Pe acest vapor se mai afla un călător, care făcuse cunoştinţa lui Allan Reed. Asemănarea izbitoare dintre cei doi bărbaţi contribuise ca ei să se împrietenească. Allan Reed pierise în

naufragiu; iar celălalt, care se numea în realitate Fred Olers, îi fură, în ultima clipă, hârtiile de identitate. Allan Reed îi povestise, în treacăt, că se ducea în Europa, şi anume la Paris, pentru a face cunoştinţă cu viitoarea sa logodnică. Graţie acestor indicaţii, Fred putu juca, fără teamă, noul său rol. Sosi la Paris, şi se dădu drept fiul prietenului din copilărie al lui Wiemeyer. Totul merse de minune. Ellen Wiemeyer se îndrăgosti, într-adevăr, de el şi, curând în urmă, fu expediată o telegramă în America de Sud, care anunţa logodna „copiilor”. Lucrurile luară însă, deodată, o întorsătură neplăcută pentru Fred Olers. Bătrânul Reed se îmbolnăvi greu şi telegrafia ca nunta să fie accelerată, deoarece avea nevoie de băiatul său pentru conducerea afacerilor sale. Olers nu putea împinge îndrăzneala până acolo încât să apară înaintea bătrânului Reed drept fiul său. Imaginã un plan isteţ, mulţumită căruia putea trage cel mai mare beneficiu din combinaţia sa. Modul cum procedă la executarea lui, îl cunoaştem. Voia să lase impresia că fusese atacat; omorât, iar trupul său dus, cine ştie unde. Cadavrul său avea să rămână dispărut, iar crima, învăluită pentru totdeauna în mister. Şi acum, amice, îţi voi explica de ce am muiat batista mea în sângele de pe covor. Dintru început, agresiunea şi crima mi se părură cam suspecte. Examinând culoarea sângelui de pe batista mea, m-am convins că nu putea fi vorba de sânge omenesc. Şi acum, să revenim la Fred Olers, cum îl voi numi de acum înainte. După cununie, consulul îi înmâna o sumă importantă de bani. Împreună cu cadourile de nuntă, prada lui se ridica la câteva milioane de franci. El a fost acela care a cloroformizat pe soţia sa, după ce a încuiat cu grijă uşile toate. Complicii săi aşteptau sub fereastră. Totul merse după dorinţă; lovitura reuşise de minune. Toate acestea le-am iscodit la fereastra atelierului, după cum ţi-am mai spus-o. Bineînţeles că numai frânturi, frânturi pe care nu mi-a fost greu să le leg împreună.

— Cine e presupusul servitor care se străduia să deschidă uşa salonului, după ce răsunase strigătul de spaimă?

— Un complice, vezi bine. El nu fugise şi avea misiunea să ne inducă în eroare. Tot el comunicase lui Fred Olers că ne aflam în vilă şi că avertizasem pe consul. Cât e de periculoasă banda reiese din faptul că lovitura reuşise, cu toată prezenţa mea în vilă. Olers aflase imediat cine-l trădase şi plecase îndată spre locuinţa Ilonei Haid. Servindu-se de drumul peste acoperişuri, intrase în locuinţa ei şi o asasinase. Credea că, astfel, va scăpa de orice descoperire din partea poliţiei.

— Ilona Haid trebuie să fi fost amanta lui Fred Olers, pe care acesta o părăsise? întrebai eu.

— E foarte posibil! răspunse Joe.

Maşina noastră se opri în faţa vilei consulului.

Casa era luminată toată. Un comisar, în civil, pe care-l cunoşteam, făcea de planton la poartă. Joe se legitimă şi întrebă apoi dacă se mai întâmplase ceva.

— Da; ceva, de a cărei importanţă nu suntem încă convinşi. Servitorul domnului Allan Reed a dispărut fără urmă! ne răspunse comisarul.

Joe îmi aruncă o privire plină de înţeles, mulţumi poliţistului şi intrarăm repede în casă. Consulul Wiemeyer ne primi în vestibul. Părea agitat şi ne întâmpină cu întrebarea:

— Te-am auzit sosind, mister Bull. Ne aduci, în fine, o veste bună?

Întrebarea aceasta ne puse în încurcătură. Joe clătină capul şi raportă, grav, că reuşise doar să identifice pe misterioasa femeie care le predase scrisoarea, dar care fusese ucisă între timp.

Wiemeyer căzu, gemând greu, într-un jeţ, acoperindu-şi ochii cu mâna.

— Groaznic! murmură el. Fă tot posibilul şi regăseşte-mi ginerele! Fiica mea s-a îmbolnăvit grav. Medicul se teme de o zdruncinare a nervilor.

— Sper că, până mâine, voi lămuri acest caz, domnule consul, răspunse Joe. Noi suntem, acum pe urma asasinului Ilonei Haid. Cred că, totodată, voi reuşi să dezleg şi misterul agresiunii din vila dumneavoastră.

— Grăbeşte-te! Grăbeşte-te, domnule Bull! se jelui bătrânul.

Sărmanul om! Ce lovitură teribilă pentru el va fi aflarea adevărului!

— Dar unde se află, Pitt? întrebai eu, ca să schimb vorba.

— Aşa-i! Unde e Pitt? strigă şi Joe.

În momentul acesta apăru portarul în vestibul şi astfel se stabili că Pitt dispăruse odată cu servitorul lui Allan Reed.

Ce surpriză! Nu ştiam ce să credem despre toate acestea. Urmărise Pitt pe individul acela, ori fusese atras într-o cursă? Joe, însă, nu scoase o vorbă în tot acest timp. Discuta, în şoapte, cu portarul, deoarece nu se mai putea înţelege nimeni cu bătrânul consul.

Cu ajutorul portarului, ne deghizarăm repede şi, după o jumătate de oră, părăsirăm vila. De data aceasta, ieşirăm în stradă, după un ocol prin grădină şi sărind zidul. Precauţia era

cât se poate de indicată, având în vedere indivizii periculoşi cu care aveam de a face. De altfel, nimeni nu ne-ar fi recunoscut atât de uşor sub înfăţişarea mizeră pe care o aveam acum.

O luarăm pe jos până la prima staţie a metropolitanului; intrarăm, cumpărarăm tichetele, şi coborârăm într-o stradă, unde ne urcarăm, din fugă, într-un autobuz ce tocmai trecea.

Era aproape unu când sosirăm în strada Lupilor.

Patrulele ce circulau încontinuu aici, ne luară repede la ochi; poliţiştii cunoşteau bine pe fiecare borfaş în parte; două mutre noii era firesc să le trezească bănuiala.

Joe intră singur în cârciuma deochiată de lângă azilul de noapte, iar eu rămăsei de pază, afară. Se înapoia curând cu răspunsul că nu observase pe nimeni înăuntru.

— Vino cu mine! îmi şopti el. Am uitat să-ţi spun ceva foarte important. Fii cu ochii în patru când vei zări pe un individ care are numai patru degete la mâna dreaptă! Azi, pe când cercetam prin împrejurimile ferestrei din salonul consulului, am găsit o mânuşă de piele, la care degetul mare era umplut cu pâslă. Posesorul acestei mânuşi nu are, deci, decât patru degete la mâna respectivă. Mergem acum la cârciuma „Oacheşei”, cum e numit localul printre borfaşi.

Câteva case mai departe, se afla într-adevăr acest loc de întâlnire a drojdiei societăţii. Obloanele de lemn erau închise dar printre crăpături puteam vedea foarte bine înăuntru. Prefăcându-ne beţi, dam târcoale ferestrei, rezemându-ne de pervaz şi aruncând, pe furiş, priviri iscoditoare în interior.

— Femeia de la tejghea, e renumita „Oacheşa”. Deşi e coaptă pentru ocnă, poliţia nu a putut strânge încă suficiente dovezi împotriva ei.

— Ei, voi de acolo! Ce faceţi? Iscodiţi cumva?

Un glas din negură ne întâmpină astfel, fără urmă de simpatie, nici bunăvoinţă.

Joe zvârli pe caldarâm un scuipat sonor şi se apropia, împleticindu-se, de intrarea cârciumii.

Vlăjganul sinistru, care răsărise atât de pe neaşteptate înaintea noastră, păru a se linişti. Odată bănuiala-i spulberată; ni se asocia.

— De unde veniţi? Nu v-am mai văzut pe aici. Eu cunosc fiecare mutră din cartierul ăsta! ne şopti el, prudent.

Cu un accent perfect imitat, Joe îi răspunse:

— Nu fii atât de curios! E mai bine să n-o ştii!

Celălalt se lăsă înşelat de aparenţe.

— Aha, sunteţi din Nord, de la malul mării! Hai, veniţi cu mine! Eu sunt un fel de poliţist al „Oacheşei”, aţi înţeles? Poliţia şi-a băgat nasul pe aici; oricine care dă târcoale cârciumii e suspect pentru noi. De unde poţi şti dacă nu e vreun blestemat de copoi?

Ne grăbirăm să-l aprobăm.

Vlăjganul împinse uşa cârciumii. Ca să ne conformăm rolurilor noastre, luarăm loc la o masă, în mijlocul sălii, făcând zgomot.

— Aici intră numai oameni „de-ai noştri”! ne mărturisi noul nostru prieten, a cărui mutră, la lumină, era şi mai respingătoare.

Cârciumăreasa oacheşă, înaltă şi robustă ca un atlet, apăru la masa noastră, aducând câte o halbă de bere pentru fiecare. Trebuirăm să plătim îndată. Ne măsură cu priviri agere şi bănuitoare, încât nu ne prea simţirăm câteva clipe, în apele noastre. Acest soi de femei au priviri foarte pătrunzătoare şi sunt mult mai periculoase decât bărbaţii de aceeaşi tagmă. Joe îmi făcu semn cu piciorul pe sub masă, ceea ce însemna să fiu cu băgare de seamă.

Cârciuma nu prea era populată. Deocamdată nu se întâmplă nimic extraordinar.

Deodată, însă, se deschise uşa cu putere şi un băiat tânăr îşi făcu apariţia salutat furtunos de către toţi cei prezenţi.

Joe îmi făcu un nou semn cu piciorul, pe sub masă. Examinai cu atenţie pe noul sosit. Acesta părea a nu umbla, întotdeauna, şi mai ales ziua, în ţinuta aceasta de vagabond zdrenţăros, căci mâinile-i erau foarte îngrijite şi delicate, şi, lucru curios, la mâna dreaptă purta o mânuşă.

— Acesta e Jack cel negru, ne şopti vecinul nostru de masă, luându-şi un aer important A fost, pe vremuri, cel mai bun spărgător de case de bani. Din păcate, avu un accident, care-i reteză degetul mare de la mâna dreaptă. Acum poartă mereu mânuşi.

Acesta era deci omul nostru. Nu trebuia să-l mai pierdem din ochi, căci numai prin el puteam da de urma falsului Allan Reed.

— Cu ce se ocupă acum Jack, dacă nu mai poate lucra? întrebă Joe, ducând paharul de bere la gură.

— Trăieşte din rente! răspunse individul, zâmbind semnificativ.

— Ei, Bob, ia apropie-te! strigă Jack, din spre tejghea, unde vorbise, până atunci, cu cârciumăreasa.

Vecinul nostru se ridică, ascultător, şi se apropia, clătinându-se, de tejghea.

— Atenţie! grăi Joe. Canalia asta ne-a măsurat tot timpul cu

priviri curioase. Pregăteşte, desigur, ceva.

Şi zicând acestea, îşi strecură mâna în buzunarul hainei, unde-şi avea browningul. Făcui la fel.

Timp de o clipă, pierdusem din ochi tejgheaua. Văzui acum că „Oacheşa” se întoarse, ca şi când ar fi voit să continue cu spălatul paharelor.

În realitate, dusese mâna cu o mişcare fulgerătoare, spre un buton ascuns; întreg localul, cufundat într-o beznă adâncă. Prin liniştea care se lăsase, sună deodată o gălăgie mare; uşa dinspre stradă fu deschisă, şi, în clipa ce urmă, se auzi un glas sonor:

— Mâinile sus! Poliţia!

Totul se petrecu atât de repede, că nu-mi dădui seamă, îndată ce însemnau toate acestea.

Simţii deodată cum două mâini cuprindeau, sub masă, picioarele mele, strângându-le ca în cleşte, cum alunecam de pe scaun şi cădeam în beci, printr-o deschizătură din podea.

Mă rostogolii şi cineva se prăvăli peste mine. Era Joe.

Scosei repede lampa mea de buzunar; Joe o aprinse pe a lui în acelaşi timp. Zărirăm, spre marea noastră surprindere un chip cunoscut, lângă noi, care ne surâdea vesel.

— Ce înseamnă asta, Pitt? întrebă Joe. Tu ne-ai tras aici?

— Fără supărare, mister Bull, şopti Pitt, repede; stau de mult ascuns aici. Pe când urmăream pe servitorul lui Allan Reed, am fost atras într-o cursă şi închis aici. Reuşii să scap de legăturile care mă cam supărau, dar nu găsii momentul prielnic ca s-o şterg, deoarece chepengul acesta pare a fi singura ieşire din ascunzătoarea noastră. Duşumeaua e subţire şi putui asculta tot ce vorbeaţi dumneavoastră, la masă. Ceva mai departe, găsii chiar o gaură, lângă tejghea, prin care trăsei cu urechea la cele ce discutau femeia cu bărbatul. Găliganul raportă cârciumăresei că se proiecta o razie a poliţiei prin cartier şi că cei doi bărbaţi de la masa din mijlocul sălii păreau a fi Joe Bull şi prietenul său. Hotărâră să vă ucidă, şi, de aceea, stinseră lumina. Din întâmplare, tocmai; atunci sosi razia poliţiei. Ca să vă feresc de asasini, v-am tras încoace, în hruba asta.

Joc făcu doar un semn din cap şi o luă înainte pe culoarul ce se pierdea în penumbra cenuşie.

— Ascundeţi-vă după butoaie! şopti el, oprindu-se.

Din depărtare răzbi un huiet la urechile noastre. Ascultarăm la timp de sfatul său, căci de odată zărirăm pe Jack cel negru, însoţit de doi tovarăşi, apărând din negură şi dispărând într-o goană nebună.

Vizuina aceasta mai avea, deci, şi alte ieşiri.

— Repede! După ei! şopti Joe, ridicându-se.

Găsirăm o uşă deschisă, care fusese mascata până atunci de un raft mobil de sticle, astfel că Pitt nu putuse s-o observe.

Joe, mai iute de picior decât noi, dispăru dinaintea ochilor noştri.

Urcarăm o scară şi nimerirăm într-o curte întinsă şi părăsită; un om sărea tocmai un zid înalt în fund.

Era Joe, îl recunoscui bine.

— Repede, Pitt! strigai eu. Să nu-l pierdem din ochi!

Goana dură astfel vreun sfert de ceas, dintr-o curte într-alta, până nimerirăm dincolo de strada Lupilor, printr-un depozit de lemne şi cărbuni, în vechiul poligon de tragere.

Nu se zărea în jur ţipenie de om; într-un târziu, apăru o patrulă de gardieni. Ne-am tras la adăpost şi începurăm să căutăm pe Joe... Deodată apăru un bărbat care gonea peste maidanul întins. Noi după el. Eu eram convins că era prietenul meu acela care alerga înaintea noastră.

Sosirăm la gara de mărfuri, care era vecină cu poligonul: de tragere şi aici individul pe care îl urmăream intră ca în pământ Cercetarăm rândurile de vagoane ce se înşirau pe liniile de garaj, când ne strigă cineva tare:

— Aici! Veniţi încoace!

Ca netoţii căzurăm în cursă.

În clipa următoare ne pomenirăm cu câte un sac tras peste cap.

— Am pus în sfârşit laba pe voi, copoi blestemaţi! scrâşni un glas brutal. Zvârliţi-i în vagon; mâine pleacă trenul la Calais. Până o să-i găsească, mai va!

Frumoase perspective pentru noi!

Indivizii ne legară atât de straşnic, încât cu capul şi trupul vârâte în sac, nu puteam mişca braţele. Furăm ridicaţi pe sus şi zvârliţi în interiorul vagonului. Uşa fu închisă şi încuiată; bandiţii se depărtară.

Un râs uşor răsună în spatele nostru. Era Joe Bull.

— Aţi avut mare noroc că mă aflam în vagon înaintea voastră, ne spuse el încet. La drept vorbind, ar trebui să vă las să faceţi o călătorie la Calais. Asta ar fi pedeapsa pentru uşurinţa voastră! Cum de aţi putut cădea în cursă, atât de prosteşte? Individul alerga înaintea voastră numai ca să vă atragă aici. Sau, poate, credeţi că cineva, care se ştie urmărit, nu-şi ia măsuri de precauţie?

— Dar bine, chiar tu urmăreai pe Jack cel negru! strigai eu, înfuriat.

— De sigur, amice; dar eu am fost mai dibaci decât tine Mă aflam în vagon înaintea acestui Jack, poreclit cel negru, şi observai cum cheamă pe doi găligani care se aflau ascunşi pe aici, prin apropiere. Cu toţii se instalară chiar în vagonul în care mă aflam eu.

— De ce n-ai pus mâna pe ei, de îndată?

— Voiam să surprind cele ce vorbeau. Aceasta era mai important pentru mine.

— Şi ce facem acuma?

— Psst! Se înapoiază! murmură Joe, deodată.

Într-o clipă eram din nou cu săci traşi peste cap şi cu frânghiile strânse. Era într-adevăr Jack cel negru, care, pesemne, voia să se convingă dacă totul era în regulă. Aprinse lampa de buzunar şi cercetă interiorul vagonului; râse apoi batjocoritor şi se depărtă. Noi rămaserăm o vreme încă nemişcaţi; apoi Joe apăru din nou de după stivele de lăzi care umpleau vagonul şi desfăcu, din nou, legăturile, liberându-ne din strânsoarea neplăcută.

CAP. 6
O captură bună

— Înainte de toate, Joe, vreau să-mi explici de ce ai lăsat să scape banda? îl întrebai eu, în surdină, dar enervat de-a binelea, deoarece nu puteam înţelege deloc calmul său.

Râse, sec şi ironic cum îi era felul, se furişă spre uşa vagonului, şi dispăru apoi. După o vreme, reapăru şi ne strigă:

— Haideţi! Bandiţii sunt prin apropiere. De aceea, nici nu-mi făceam griji. Din convorbirea lor, pe care am surprins-o adineauri, ştiu ce au de gând să facă. Pe drumul spre Calais, aveaţi să mai primiţi un călător – involuntar, ca şi voi.

— Un alt prizonier? întrebai eu repede.

— Vezi bine, amice. Şi vei fi mirat. Era să fie chiar falsul Allan Reed, adică Fred Olers! Dar nu ca pasager viu, ci mort trebuia să fie expediat la Calais!

— Nu înţeleg nimic, strigai eu, nerăbdător. Vasăzică, presupunerea ta a fost greşită, iar Allan Reed a fost într-adevăr ucis în vila socrului său?

— Da de unde, Mac! Reed nu există, ci numai Fred Olers, şi trebuia ucis acum.

— De către cine, Joe?

— De către periculoşii „piraţi ai bulevardelor”, din strada Lupilor. Şeful lor se numeşte Marcel Fredo. Marcel a fost amantul Ilonei Haid, după cum am înţeles din convorbirea surprinsă. El vrea să se răzbune pe Fred Olers şi, totodată, să pună mâna pe prada din vila consulului Wiemeyer. Fred Olers face parte şi el din banda piraţilor. Exact la ora trei va sosi aici. Ghemuiţi-vă şi urmaţi-mă!

Înaintarăm, astfel încovoiaţi, mai departe; în umbra unui vagon ne oprirăm. Joe arătă spre o linie de garaj vecină şi murmură:

— Colo, vagonul cel vechi, e cuibul „piraţilor bulevardelor”. Par să aibă complici printre lucrătorii căilor ferate, prin care au reuşit să se instaleze aici, unde nimeni nu-i bănuieşte. Pe aici nu se prea rătăcesc poliţiştii; iar raziile nu cercetează decât cârciumile cunoscute ca locuri de întâlnire ale bandiţilor. Nu e de mirare deci că şi razia făcută la „Oacheşa” n-a dat nici un rezultat. Pitt a avut o idee fericită când ne-a tras prin chepeng în beciul

cârciumii; altfel, ar fi trebuit să ne identificăm poliţiei şi, astfel, banda ar fi fost avertizată. Ei, acum ai priceput totul, amice?

Făcui semn că da, în vreme ce Pitt era încântat de lauda primită din gura marelui detectiv.

— Ei, şi acum, la lucru! ordonă acesta.

O luarăm înainte, făcurăm un mare ocol peste linii şi ne apropiarăm, din cealaltă parte, de vagonul cu pricina. Joe Bull se opri din nou şi ne explică:

— După socoteala mea, avem de a face cu vreo doisprezece bandiţi. Fred Olers trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta, căci e ora trei.

— Dar cum vrei să pui mâna pe această duzină de bandiţi, dragă Joe? Trei împotriva a doisprezece e o disproporţie îngrijorătoare!

— Ai răbdare; nimic mai uşor decât asta. Nu uita că toţi doisprezece se află în vagon. Când Olers va apare şi va fi intrat şi el înăuntru, încuiem repede uşile şi le legăm cu funii. Îi prindem deci ca într-o cursă de şoareci şi-i putem „livra”, prompt şi conştiincios, poliţiei. Ei, îţi place planul meu?

— Ba bine că nul Dacă-ţi reuşeşte, va îi cea mai mare lovitură a ta.

— Haidem! Bătălia începe în curând, dacă Olers va veni într-adevăr.

Culcaţi la pământ, târându-ne ca reptilele, ne apropiarăm din spate de vagon şi ne strecurarăm în cele din urmă sub el, fără ca bandiţii să ne simtă.

Câteva minute trecură. De o parte şi de alta, se pândea cu încordare. Fix la trei auzirăm din ascunzătoarea noastră, paşi ce se apropiau tiptil Apoi răsună un fluierat strident şi scurt. Deasupra noastră, în vagon, se auzi mişcare. Uşa fu împinsă încet şi cineva răspunse fluieratului. Fred Olers se apropia şi, ajutat de braţe viguroase, sări în vagon.

Era momentul! Ieşirăm, pe brânci din ascunzătoarea noastră. După puţin timp, uşile vagonului erau atât de bine legate, încât era imposibil ca să fie forţate pe dinăuntru.

Tocmai ne isprăveam treaba, ca înăuntru răsună un huiet surd, căruia-i urmă un strigăt înăbuşit.

— L-au dat gata mai repede decât credeam, grăi Joe. Păcat, speram să pot împiedeca crima!

Joe făcu semn lui Pitt, dându-i sarcina să alerge repede până la secţia poliţienească cea mai apropiată şi să aducă de acolo ajutoare. Totodată trebuia să înştiinţeze pe comisarul Beauval şi

echipa de atac.

În vagon se făcuse o linişte stranie, numai din când în când se auzea un murmur nedesluşit. Cineva încerca acum să împingă uşa.

— Vor să scoată trupul lui Fred Olers, grăi Joe, alergând de partea cealaltă a vagonului.

Eram pregătiţi să tragem.

Încă se zgâlţâia uşa, pe dinăuntru; se auziră primele înjurături.

Apoi se dezlănţui o larmă infernală în vagon; mizerabilii păreau a ghici adevărul. Cu o furie nebună, izbeau în uşi; unii din ei descărcară chiar focuri de armă.

Vedeam bine cum funiile cedau, se rodeau.

Dacă Pitt nu venea curând cu ajutoarele necesare, aventura noastră putea lua o întorsătură tragică, deoarece trebuia să împuşcăm pe oricine încerca să părăsească vagonul.

Iată! Una din frânghii se rupse!

Joe se apropia şi o înlocui.

— Doboară fără milă pe oricine, cum scoate capul! îmi strigă el.

Din fericire, Pitt se întoarse la timp. Întâlnise pe drum o patrulă compusă din patru agenţi care, aflând despre ce era vorba, veniseră repede în ajutorul nostru. Beauval fusese înştiinţat între timp.

Eram acum, cu toţii, şapte inşi, şi puteam să ne măsurăm cu cei dinăuntru. Joe ne împărţi în două, grupuri, repartizându-ne de ambele părţi ale vagonului; calmi şi hotărâţi, aşteptarăm ca uşa să cedeze în cele din urmă.

Când aceasta se întâmplă, răsună deodată comanda puternică, ameninţătoare, a lui Joe Bull:

— Mâinile sus! Cui i-e dragă viaţa, nu părăseşte vagonul! Suntem destui la număr ca să vă arestăm pe toţi. Renunţaţi la orice împotrivire!

O linişte mormântală urmă. Bandiţii dispărură fulgerător în interiorul vagonului. Pesemne se sfătuiau ce aveau de făcut Deodată însă, deschiseră, în mod surprinzător, focul asupra noastră. Trăgeau la nimereală prin uşă, fără să atingă pe nimeni dintre noi, deoarece ne feriserăm între timp. În schimb, nici un glonte de-al nostru nu greşi ţinta. Ne convingeam după strigătele de durere ce urmau împuşcăturilor noastre.

Sosirea unei puternice echipe de atac, curmă bătălia. Temuţii bandiţi se predară. Din doisprezece, câţi erau, trei fuseseră omorâţi, iar şase grav răniţi.

Printre cei morţi se afla şi Jack cel negru, sau mai bine zis Marcel Fredo, după cum se numea în realitate. Marcel Fredo era şeful „piraţilor bulevardelor”, amantul Ilonei Haid şi vinovatul de moartea acesteia. Fred Olers, ucis de complicii săi, din ordinul lui Jack, fu găsit ascuns în vagon.

Bandiţi fură îmbarcaţi în dubă şi transportaţi la prefectura de poliţie.

Beauval, Joe şi cu mine, cercetarăm încă odată, cu băgare de seamă, vagonul şi scoaserăm la iveală sumedenie de obiecte furate şi pradă de tot soiul, între care şi cadourile de nuntă ale Elenei Wiemeyer.

Joe Bull povesti apoi comisarului Beauval şi şefului echipei de atac tot ce ştia şi aflase în legătură cu acest caz.

Cu prinderea bandei „piraţilor bulevardelor”, nu se terminase pentru prietenul meu toate îndatoririle. Îi mai revenea trista sarcină să comunice consulului Wiemeyer adevărul asupra dramei din casa lui. Beauval ne însoţi în acest drum greu.

Consulul Wiemeyer nu vru să creadă, la început, că Allan Reed nici nu exista şi că identitatea sa şi-o însuşise un escroc, un şarlatan, ba chiar un criminal periculos. Când însă şi comisarul Beauval confirmă spusele lui Joe, bătrânul consul trebui să se supună evidenţei. Lovitura teribilă îl frânse completamente.

— E grozav… grozav! murmură el, sfârşit.

Apoi întinse, recunoscător, mâna lui Joe şi grăi:

— Ştiu, mister Bull, că descoperirea adevărului te-a costat mult; ştiai ce lovitură era aceasta pentru mine. Cu toate acestea, îţi mulţumesc din inimă; poate că, astfel, m-ai ferit de un rău mult mai mare. Cum voi înştiinţa, însă, pe fiica mea? Sărmana mea fiică…

Nu găsirăm nici un răspuns potrivit şi părăsirăm încet odaia.

Piraţii bulevardelor, graţie geniului şi iscusinţei lui Joe Bull, nu mai putea adăuga nici o nouă fărădelege la şirul lung al celor vechi.

Parisul răsuflă din nou.

La rândul nostru, gustarăm zile de linişte şi ne dădurăm iarăşi ocupaţiilor noastre favorite. Primirăm chiar o invitaţie pentru o vânătoare la Blois.

— SFÂRŞIT —

IDEEA FIXA A INSPECTORULUI BRIDGEMAN

de H. Mühlen

— El e, zise inspectorul de politie Bridgeman către colegul său. Williams, când văzu trecând prin faţa lor, în vestibulul de la „Roxy”, pe bărbatul acela bine tăcut, cu umerii largi.

— Şi chiar dacă-i el, răspunse Williams, nu-l mai cheamă Tom Jeffries şi nu mai este cel mai dibaci spărgător, de case de bani din toate vremurile. Se numeşte, după cum ştii, Bob Tunning şi e reprezentantul societăţii de asigurare „Universitas”…

Bridgeman îşi muşcă buzele.

— Parcă e lucru vrăjit… de trei luni e supravegheat… Hârtiile lui sunt în regulă; nimic, absolut nimic suspect… Şi pot să jur că el e acel Jeffries care, acum zece ani, fusese spaima tuturor, băncilor din Alaska până în Florida…

— Poate că te înşeli, zise Williams. Acum hai, nu-ţi strica seara… Hai s-o vedem pe Claudette Colbert… Aia mă interesează astă-seară mult mai mult decât Jeffries al tău…

Paisprezece zile după această convorbire, directorul societăţii. „Universitas”, una din cele mai mari societăţi de asigurare din Statele Unite, dădea o serbare cu prilejul inaugurării noua clădiri a întreprinderii: *Universitas Building*. Aceasta era înzestrată cu toate inovaţiile tehnicii moderne de birou. Un sistem complicat de ascensoare, cabine rulante, legate între ele nu numai etajele, dar, şi diferitele birouri de la acelaşi etaj. În locul telefonului, fiecare masă de lucru avea un microfon care făcea legătura cu celelalte secţiuni. Maşinile de scris fără zgomot şi poşta pneumatică completau lista cuceririlor tehnice adoptate în building. Dar piesa cea mai însemnată era tezaurul, în legătură cu birourile – o capodoperă a tehnicii moderne a oţelului, ce avea să fie un punct de atracţie pentru străini, o minune a oraşului, a ţării.

Birourile, nu fuseseră încă inaugurate. Locuinţa preşedintelui Hill se afla într-o aripă a clădirii şi era legată de birouri printr-o cabină rulantă.

Recepţia începu îndată după amiază. Un şir nesfârşit, de

maşini de lux se scurse prin faţa portalului. Pe covoarele roşii tropăiau ghete grele bărbăteşti şi păşeau pantofiori de damă. Doi portari în uniformă deschideau portierele automobilelor, ajutând celor dinăuntru, să coboare. În sala cea mare de marmoră fusese construit un glob uriaş din flori albe, cu inscripţia „Universitas”, un dar al oraşului New York. Ascensoarele zburau, transportând pe oaspeţi în marea sală de recepţie, unde preşedintele şi consiliul primeau felicitările publicului. Alături de saloanele de recepţie se aflau birouri, care fuseseră, transformate şi ele în saloane, cu prilejul serbării. Aici se servea ceaiul, aici erau instalate difuzoarele care transmiteau cuvântările.

În sala cea, mare luase loc, la masa preşedintelui, şi familia lui: Mistress Hill, o făptură delicată, tânără încă, şi unicul lor copil, un băieţaş, al cărui moţ de păr negru dispărea aproape cu totul în dosul unui munte de frişcă. Lui nu-i păsa de tot ceea ce se petrecea în jur, ci, cu zelul celor cinci ani ai săi, porni în cercetarea tuturor lucrurilor minunate din palat, bucuros că nu-l bagă nimeni în seamă şi, deci, nu-l împiedecă nimeni…

În acest timp, inspectorul Bridgeman şi colegul său Williams şedeau într-o cameră a prefecturii de poliţie şi răsfoiau albumele cu fotografii ale serviciului de identificare, precum şi diferite dosare şi clasoare.

— Mă enervezi cu Jeffries al tău, se îmbufnă Williams. E de mirare că te mai duci la masă!

Bridgeman luă o lupă şi cercetă două fotografii.

— Mă cunoşti de douăzeci de ani, Will, zise el fără să ridice privirea. Eu n-am numai nas de copoi bătrân, ci şi instinct şi îndârjire. Nu pot scăpa de ideea că Tunning ăsta a fost altceva înainte de a deveni reprezentantul societăţii „Universitas”.

— Se poate să ai dreptate, răspunse Williams. Te pomeneşti, că a fost boxer – oricum, are o astfel de mutră…

— Spanac! Ştii doar că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să lămuresc lucrurile. Omul acesta e ori hangiul Tunning din Bever (Ohio), şi deci un cetăţean onorabil, ori e Jeffries – şi eu îţi spun: e Jeffries…

— Şi supravegherea? întrebă Williams.

— N-a dat nici un rezultat! Individul duce o viaţă fără pată.

— El, atunci, Bridgeman, te pomeneşti că s-a făcut om de treabă. Lasă-l în plata Domnului!

— Aşa? sări Bridgeman. Şi spargerea tezaurului Băncii Naţionale din Detroit – cu jumătatea ceea de milion de dolari, să

rămână îngropată, pe vecie?

— Vasăzică, crezi într-adevăr?

— Da, cred... Ştiu... Jur... L-am văzut pe individul ăsta iată în sala tribunalului din Chicago... Odată, dar de ajuns, ca să-mi rămână întipărită faţa lui. Nu l-am uitat... Îl recunosc... şi după zece am... cu toată barba, cu tot părul cărunt... cu toate trucurile lui... Şi nu voi fi liniştit până ce nu voi pune mâna pe el... Nu-l cunoşti tu pe bătrânul Bridgeman!...

— Are să-ţi vină cam greu, zise cu glas tărăgănat Williams. Cel mai bun lucru ar fi să-l întrebi dacă-i el...

Bridgeman lovi cu pumnul în masă. Voia să înceapă să tune, când soneria telefonului fără fir răsună într-un colţ. Amândoi ridicară capetele, ca electrizaţi.

— Atenţiune! Atenţiune! Radio-Poliţia către toate posturile! Nenorocire la festivităţile de inaugurare de la *Universitas Building...* Fiul preşedintelui Hill, în vârstă de cinci ani, a intrat neobservat în camera de oţel a tezaurului şi a călcat pe butonul de alarmă... Pompierii cu aparatele, de găurit metale sunt pe drum... Fabrica de case de bani din Cincinnati închisă sâmbătă după-amiază. Inginerii plecaţi pentru weekend. Numele inginerilor căutaţi: Melton Will, Doug Steward...

Bridgeman luă receptorul telefonic şi ceru palatul „Universitas”. Jeffries dispăruse ca prin farmec.

— De ce te iriţi aşa? mormăi flegmaticul Williams. Unul din ei trebuie să ştie secretul... N-are decât să-l spună şi copilul e liber...

— Vorbeşti uneori ca un nătărău, izbucni Bridgeman. N-ai auzit că inginerii care au construit tezaurul sunt plecaţi pentru weekend?... Acum e sâmbătă după-amiază, orele patru şi jumătate... fabrica e închisă, tezaurul urma să fie predat oficial abia luni... unul din ingineri a şi sosit, fireşte, în New York, pentru recepţie... celălalt, sau poate ceilalţi sunt în weekend...

— Ei, atunci o să aşteptăm până luni dimineaţă! zise Williams.

Bridgeman râse zgomotos:

— Eşti bun de poliţist, n-am ce zice! Până atunci copilul se va o înăbuşit de mult, închis în tezaur...

— Şi instalaţia de aerisire...?

— Se pune în funcţiune, în mod automat, la intrarea în camera de oţel, odată cu comutatorul de lumină... Habar n-ai de nimic.

— Dar cum s-a putut închide aşa repede uşa aceea, atât de grea?

— Copilul zburdalnic a călcat, fără să vrea, pe singurul loc pe

care nu trebuia sa calce: pe butonul de alarmă, care închide automat toate uşile tezaurului în câteva clipe.

— Au să le topească pompierii, însă, îl linişti Williams.

Bridgeman dădu din umeri.

— Dacă tezaurul e făcut de casa Roberts din Cincinnati… o să aibă mult de furcă… Aceia fac lucru bun! Hai… mergem… Ce-i drept, am liber azi după-amiază, dar aici se petrece ceva… Miros eu…

Un cordon gros de poliţişti înconjura palatul „Universitas”. Cei doi inspectori trebuiră să se legitimeze de trei ori, până să poată pătrunde în sala de recepţii, unde domnea o harababură de nedescris. Pe covoarele scumpe: ce acopereau parchetul, şerpuiau furtunurile roşii ale pompierilor, căci unul din aparatele de topit metale aprinsese nişte perdele? Musafirii stăteau grămadă într-un colţ, tremurând de frică, în timp ce mai mulţi pompieri încercau să perforeze uşa circulara a tezaurului.

Bridgeman şi Williams se apropiară.

— Aşi! făcu Bridgeman. Nu vă mai osteniţi degeaba… Asta n-o găuriţi voi aşa, cu una, cu două…

Într-un fotoliu şedea, palid ca un mort, preşedintele Hill. Când auzi numele lui Bridgeman, tresări şi se îndreptă către el.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule inspector… Vă implor… salvaţi-mi copilul… e unicul…

— Domnule preşedinte, aici trebuie să lucrăm repede… Vom face tot ce ne sta în putinţa… Dar aşa… (arătă cu capul spre pompierii ce lucrau de zor)… aşa nu facem nici o treabă…

— Dar cum?!… Cum?… Copilul meu nu trebuie să moară acolo, înăbuşit…

— Nu cunoaşte nimeni secretul tezaurului? întrebă Bridgeman.

— Luni de dimineaţă urma să aibă loc recepţia. Numai inginerii de la „Roberts” cunosc cifrul…

— A încercat cineva? întrebă Bridgeman, apropiindu-se de uşa uriaşă de oţel, în care, după o oră de muncă, flacăra făcuse o găurică, cam cât o prună.

Bridgeman se uită gânditor la uriaşul bloc de oţel, pe care se puteau vedea nişte litere şi cifre aşezate în când cercuri concentrice. Încercă să întoarcă discurile. Mecanismul funcţiona cu cea mai mare uşurinţă. Dacă ar şti secretul… cifrul…

— E imposibil, zise el, întorcând capul. Mecanismul acesta are mii şi milioane de posibilităţi.

Bridgeman îl căută pe preşedinte în mulţimea ce-l înconjura.

Atunci ochii lui întâlniră alţi doi ochi, ca oţelul.

Tresări.

— Jeffries! murmură el.

Omul îl privi drept în faţă.

Bridgeman ridică glasul:

— Domnule preşedinte! Domnule preşedinte!

Mister Hill se apropia, Atunci inspectorul zise:

— În această sală, domnule preşedinte, e un om care ar putea să salveze copilul dumneavoastră... dacă ar vrea...

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte!... Cine-i acela?... Unde e?

Bridgeman tăcea. Dar ochii lui căutau locul unde văzuse adineauri pe omul cu ochi de oţel. Dar acesta dispăruse.

Bridgeman îşi muşca buzele. Prea târziu! Dacă ar fi lucrat mai repede!

Publicul îl asaltase pe inspector.

— Vorbiţi odată, domnule inspector!... Unde e omul acela?...

— Aici! răsună deodată un glas limpede.

Toate capetele se întoarseră spre tezaur. La uşa acestuia stătea un om, în cămaşă şi pantaloni şi îşi freca degetele.

— Evacuaţi sala, domnule inspector! zise el. Altfel nu pot lucra.

În ochii lui Bridgeman se văzu o sclipire.

— Evacuează sala, Williams! porunci el la urechea subalternului, adăugând apoi, în şoaptă, un singur cuvânt: „Jeffries!”

La picioarele omului cu ochi cenuşii se afla preşedintele.

— Salvează-mi copilul... Îţi dau tot ce vrei... Toată averea mea...

Omul de lângă tezaur zâmbi. Fără să spună un cuvânt, se întoarse spre cadran şi începu să pipăie numerele şi cuvintele...

Bridgeman îl conduse pe preşedinte în camera de alături. Publicul fi aştepta, cu înfrigurare.

Prin uşa închisă nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Trecură cinci minute... zece minute... cincisprezece... nimic nu se mişca...

Bridgeman se nelinişti... Atunci se auzi, deodată, o voce tremurătoare:

— Tăticule... tăticule...

Preşedintele smuci uşa şi se repezi în întâmpinarea copilului, care i se atârnă de gât, plângând cu sughiţuri, cu faţa albă de spaimă, dar teafăr şi sănătos.

Lângă uşa deschisă a tezaurului stătea un om în cămaşă şi pantaloni. Faţa lui era roşie, pe frunte îi străluceau câteva broboane mari de sudoare, iar vinele de la gâtul lui păreau linii de vopsea albastră. Într-o clipă, sala fu plină de oameni, care se îmbrăţişau şi se sărutau între ei, ca nebunii.

Preşedintele se îndreptă către omul de lângă tezaur şi-i luă ambele mâini într-ale lui:

— Cum să-ţi mulţumesc?…

Celălalt îşi şterse sudoarea de pe frunte. În timp ce-şi îmbrăca haina, ochii lui zburau prin sală, căutând de zor pe cineva. Apoi se rezemă cu spatele de perete şi-şi împreună mâinile într-un chip ciudat… Parcă ar fi vrut să se roage, sau aşa ceva…

— Unde e inspectorul Bridgeman? întrebă el.

Nimeni nu-i răspunse.

Atunci strigă cât putu:

— Domnul inspector Bridgeman!

Un servitor veni şi-i spuse:

— Domnule inspector Bridgeman a plecat acum câteva minute…

TAINA SCRISORILOR DIN B...

Privii speriat la bucăţelele de hârtie care se aflau într-unul din dosare, înainte de a-i spune lui Mircea Soleanu, convins că voise să mă tragă pe sfoară:

— Nu se prinde!

— Ce nu se prinde?

— Orice-ai spune tu, ăsta nu-i dosarul unei afaceri criminale.

— Dar cine ţi-a pomenit de vreo crimă? Asta nu împiedecă să fie vorba de o afacere care a făcut mai multă vâlvă decât o serie întreagă de crime, care ar fi înspăimântat întreg judeţul Dorohoi.

Dădui din umeri, citind cu glas tare:

Stimată doamnă, ai merita să-ţi rup urechile.

Ninicu.

Am trecut la alt bileţel:

Porcule, nu ţi-e ruşine, să iei şaizeci la sută?

Ninicu.

Ei şi? Să crape, vaca!

Ninicu.

Ce-ar fi dac-aş veni şi eu?

Ninicu.

Mă zăpăcisem. Soleanu râdea.

— O mică explicaţie, mă lămuri el. Toate misivele astea au fost găsite în plicurile scrisorilor primite de persoane care locuiesc în cuprinsul judeţului Dorohoi. Toate sunt compuse din litere tăiate de prin ziare. Primul text, de pildă, însoţea scrisoarea unei femei măritate care dădea o întâlnire amantului ei. Al doilea servea drept comentariu unei scrisori de afaceri. Al treilea era adăugat scrisorii unui fermier care se plângea veterinarului că vaca lui e gata să crape, cu toate îngrijirile acestuia. În sfârşit, ultima sublinia semnătura unui tânăr care dădea logodnicei sale o întâlnire în dosul bisericii.

Nu prea pricepeam. Soleanu, instalat în faţa borcanului său cu

dulceaţă preferată, urmă:

— Una din cele mai amuzante afaceri de care m-am ocupat vreodată. În decursul a două luni de zile, toate scrisorile puse la cutia poştală din B., orăşel din apropierea Dorohoiului, nu ajungeau la destinaţie decât cu douăzeci şi patru ore întârziere. Şi în fiecare se găseau – adăugate chiar pe scrisoare – câteva cuvinte glumeţe sau de ameninţare. Căci erau şi ameninţări. Între altele:

Dacă vei continua să vinzi laptele cu opt lei kilogramul te voi trage la noapte de picioare.

Ninicu.

Toată afacerea asta îmi părea caraghioasă.

— De necrezut. Sau asta ar putea să însemne că serviciul poştal e foarte ciudat organizat în orăşelul acela!

— Ca pretutindeni. Funcţionara care primeşte scrisorile, este o oarecare Irina Mănescu, de treizeci şi nouă de ani, celibatară, lucrând de treisprezece ani în administraţia P. T. T. Are în subordinele ei un singur factor, Ion Cristu, cincizeci şi şase de ani, însurat, tată a opt copii, decorat pentru treizeci de ani de serviciu credincios. În sfârşit, un băieţaş de cincisprezece ani, Teodor Dinulescu, zis Tudorel, care în schimbul unei mici retribuţii e însărcinat cu distribuirea telegramelor. N-are decât un singur client, sau aproape, pe moşierul Bandu, care locuieşte la trei kilometri depărtare de comună şi care primeşte cam două-trei telegrame pe zi.

— Şi unde se depun toate scrisorile?

— În cutia poştală care se află în zidul oficiului poştal.

— Nu există altă cutie de scrisori în B...?

— Nu.

— Şi toate scrisorile sunt desfăcute?

— Nu toate; dar cea mai mare parte. Şi numai cele mai interesante, în special scrisorile de dragoste. Asta explică faptul că nu s-a depus nici o plângere atâta vreme.

— Nu s-a descoperit nici o urmă?

— Nici una! Plicurile ajung intacte la destinaţie, ceea ce nu împiedeca să se găsească adăugată câte-o frază iscălită totdeauna *Ninicu* şi compusă din litere sau cuvinte tăiate de prin ziare.

— Cum pleacă poşta din B...?

— Scrisorile sunt puse într-un sac plumbuit, transportat cu

autobuzul care face curse de persoane şi bagaje la Dorohoi. Plumburile ajung totdeauna neatinse. Mai mult încă, opt zile de-a rândul, jandarmul din B... a însoţit sacul de corespondenţă până la oraş. Scrisorile continuau totuşi să fie comentate.

— Mărturisesc că eram aiurit. Până într-atât, încât m-am pomenit punând întrebări aşa, fără nici un rost:

— Funcţionara de la poştă are vreun amant?

— E de-o urâţenie grozavă şi trece drept virtuoasă.

— Are servitoare?

— Îşi face singură menajul.

— Sala poştei e despărţită în două ghişeuri, cum se obişnuieşte?

— Totul decurge conform tradiţiei. Factorul şi cu Tudorel sunt singurele persoane admise, alături de administraţie.

— Ce-i cu acest Tudorel?

— Un fiu de ţăran, desculţ, care a refuzat şi învеţe să meargă cu bicicleta, cu toate că şi-ar distribui telegramele de trei ori mai repede.

Şi familia lui?

— Tatăl e muncitor. Mama se ocupă de gospodărie şi de cei şase copii, dintre care Tudorel e cel mai mare.

Mă treceau căldurile; dar nu voiam sa las sa se vadă tulburarea mea.

— Ce case sunt în vecinătatea oficiului poştal?

— Nici una. Biroul poştal e pe strada Mare. La stânga, o grădina cultivată de funcţionara în chestie. La dreapta, un loc viran.

— Şi în faţă?

— O singură casă, locuită de domnul Florin Deciu, şaizeci şi doi de ani rentier, celibatar.

— Care trăieşte singur?

— Cu sora lui, aproape de-o vârstă cu el.

— Sunt din comună?

— Născuţi acolo. Domnişoara Deciu a locuit toată vremea acolo. Fratele ei avea o băcănie la Necşuleşti. A rămas proprietarul acum şi mania lui e să-şi conduci prăvălia prin corespondenţă. Scrie câte cinci scrisori pe zi ăluia care-i conduce dugheana...

— Scrisorile sunt şi ele deschise?

— Ca toate celelalte.

Îmi ştersei fruntea de sudoare, privind cu mânie la radiatorul electric în faţa căruia Soleanu îşi ţinea mâinile albe.

— Ai terminat interogatoriul? întrebă el.

— Încă nu. Ce fel de relaţii sunt între domnul Deciu şi funcţionară?

— Destul de încordate! În sensul că domnul Deciu o deranjează în fiece clipă, ba pentru o maică de şase lei, ba pentru ca să-i cântărească un imprimat, ba pentru o scrisoare recomandată. Ea afirmă că el e un maniac şi el se jură că ea e o fată bătrână nesuferită.

— Şi domnişoara Deciu?

— Cea mai bună prietenă a Irinei Mănescu. Îşi împrumută una alteia modele de broderie.

— Moşierul Banciu?

— Nu se arată prin orăşel, pe unde trece doar în automobil. Poşta i-o aduce secretarul lui, pentru expediere.

— Şi – scrisorile lui se deschid?

— Bineînţeles!

— Şi plicurile nu sunt niciodată sfâşiate sau deteriorate de aburi de apă?

Mircea Soleanu zâmbi şi răspunse scurt:

— Niciodată!

— De fapt, scrisorile n-ar îi putut fi interceptate după ce au fost puse în cutie?

— Imposibil.

— Nu e persecutat nimeni în mod special?

— Îţi repet că necunoscutul pare să aibă o slăbiciune pentru scrisori de dragoste.

— Nu sunt vreodată cuvinte murdare sau imorale?

— Nici pomeneală! Textul cel mai liber este acela adăugat scrisorii unui bărbat însurat, care urmăreşte cu stăruinţele sale pe o vânzătoare de magazin din Dorohoi. Necunoscutul a scris: *„Eşti un om scârbos. Ninicu”.*

— S-a putut descoperi din ce ziar se taie literele care servesc la reconstituirea textelor?

— Din cele două gazete care apar la Dorohoi şi pe care le citeşte toată lumea din B…

Îmi veni deodată o idee şi exclamai:

— Numai poşta care pleacă din B… se deschide? Sau, mai lămurit; se deschid şi scrisorile pe care locuitorii le primesc de prin alte părţi?

— Niciodată!

Eram dezorientat. Dar voiam să merg până la capăt.

— Moşierul Banciu e însurat?

— În momentul de faţă e în divorţ.

— Unde locuieşte nevasta lui?

— La Bucureşti.

— Divorţul urmează să se pronunţe contra ei?

— Contra moşierului, care a fost surprins în camera unei servitoare.

— Se deschid şi scrisorile relative la afacerea asta?

Mircea Soleanu începuse să se plictisească. Îngăimă:

— Ca toate celelalte.

Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-mi întindă o undiţă de salvare, adăugă:

— Îţi atrag atenţia că toate scrisorile scrise de locuitorii din B... ajung cu douăzeci şi patru de ore întârziere la destinaţie.

— Mi-ai mai spus asta odată, ce dracu!

Era insuportabil. Căci, în definitiv, afacerea era, desigur, de o simplitate copilărească. N-or fi doar o sută de persoane într-un târguşor, care să fie în stare să deschidă corespondenţa pusă la cutie, să o dezlipească fără să lase urme, numai pentru simpla plăcere de a adăuga o observaţie mai mult sau mai puţin prostească şi să iscălească „Ninicu”.

— Şi nu sunt niciodată greşeli de ortografie? întrebai într-o doară.

— Foarte rar.

De data asta, nu mai voiam să-i cer lui Soleanu soluţia problemei. Socoteam ca un punct de onoare s-o dezleg eu singur.

Măsurăm camera în lung şi-n lat, cu paşi mari.

— Ce-ar fi dacă n-ai face curent în halul ăsta? îmi spuse el.

Îi răspunsei, cu o privire plină de cruzime:

— Dar, ce dracu! Trebuie să existe un intermediar între cutia poştală din B... şi destinatarii! bombănii eu.

Dar Soleanu măi întărâtă şi mai mult, spunându-mi cu drăgălăşenie:

— Nici măcar atât!...

(CARE E TAINA SCRISORILOR DIN B...? CINE-I NINICU? CE ROST AVEAU ADĂUGIRILE FĂCUTE DE EL?

La aceste întrebări trebuie să ne răspundă cititorul care doreşte să-şi frământe niţel mintea. Cu puţină perspicacitate, soluţia se poate găsi. Şi apoi, răsplata e destul de îmbietoare! Citiţi condiţiunile de pe pag. a II-a copertei).

PANTALONI DOMNULUI BARFIN

De Frederic Boutet

Trenul intră în gară la orele unsprezece seara. Barfin îşi lăsă cele două cufere elegante la depozitul de bagaje şi se urcă într-un automobil, având la el numai o mică valiză de voiaj. Automobilul îl duse la hotel.

Elegantul Palace de pe Riviera rezervase o cameră luxoasă pentru Mister James I. Morgan, conform înştiinţării telegrafice. Barfin, după ce dădu lacheului în livrea un bacşiş gras, se înscrise în registrul de pasageri cu numele miliardarului american. Apoi luă loc în ascensorul care îl duse la apartamentul princiar de la etajul întâi.

Acolo se aruncă într-un fotoliu, comandă o sticlă de sifon şi un pahar de whisky şi înmână chelnerului recipisa de bagaje, cu indicaţia să ridice cuferele a doua zi de dimineaţă.

După zece minute se scula fără să facă cel mai mic zgomot.

Cercetă cu atenţie odaia, pipăind pardoseala şi pereţii. Apoi luă o hotărâre şi, fără a pierde vreme, se puse pe lucru… Din eleganta valiză de voiaj scoase trei sau patru unelte, ridică tovarăşul de lângă pat, îngenunche şi începu încet şi fără zgomot, să scoată două bucăţi de parchet. După ce făcu o gaură destul de adâncă şi dădu de un gol, între două grinzi, Barfin îşi luă pantalonii şi-i vârî cât putu de adânc înăuntru.

Sfârşind treaba asta, puse cu îngrijire bucăţile de parchet la locul lor, după ce le unse cu o soluţie concentrată de gumă, aflătoare într-un flacon de odicolon, lipi încheieturile cu un lac străveziu, curăţă pardoseala cu o perie şi puse covoraşul la loc.

Apoi se întinse în paf şi dormi ca un copil nevinovat, până dimineaţa.

La orele opt se auzi în hotel o sonerie stridentă. Tabloul soneriei arăta camera lui Mister James I. Morgan. Un chelner se repezi într-acolo. Milionarul se afla încă în pat, spumegând de mânie; toată camera era cu susul în jos.

— Cheamă numaidecât un comisar de poliţie! urlă falsul american.

Chelnerul reapăru curând cu maître d’hotel şi cu directorul.

— Eu am cerut să vie un comisar de poliţie! urlă Barfin scoţând de sub pernă un revolver şi îndreptându-l asupra directorului.

— E nebun! strigă acesta, îngrozit, şi încercă să se apere cu mâinile.

— Nu, nu sunt nebun, striga Barfin. Dar am fost jefuit! Hotelul dumitale e un cuib de bandiţi! Mi s-au furat pantalonii în care aveam, portmoneul şi portvizitul! Cheamă numaidecât un comisar de poliţie!

— Aţi fost jefuit? Nu se poate! Aici la noi nu s-a furat încă nimănui nimic! Afară de asta sunt răspunzător numai de obiectele care au fost predate în biroul meu, spre păstrare.

— Dar nu pot să-mi las pantalonii la d-ta în birou! strigă Barfin. Cer un comisar de poliţie! Vreau pantalonii ca să pot ieşi. Bagajul meu e încă la gară!

— Dar e cu neputinţă! făcu directorul. Cine ar fi putut să vă fure pantalonii? Poate că i-aţi aruncat sub pat sau sub vreo altă mobilă… Trebuie să-i căutăm!

— I-am căutat peste tot. Te rog să te convingi şi dumneata!

Se dădu jos din pat şi se aşeză numai în cămaşă în fotoliu.

Maître d’hotel-ul şi directorul căutară în pat, sub pat, în toată camera – zadarnic însă. Pantalonii nu erau nicăieri.

— Am cerut un comisar de poliţie! ţipă Barfin, mânios. Dacă nu mi-aduceţi numaidecât un comisar, îmi pun cearşaful pe mine şi mă duc eu la poliţie!

Americanul ăsta era în stare de orice. Şi dacă se afla despre chestia asta, se ducea pe copcă bunul renume al marelui hotel. Directorul luă o hotărâre.

— Ce sumă se afla în buzunarul pantalonilor dumneavoastră, domnule? întrebă el.

— Vreo trei sute şaizeci de franci în portmoneu şi o mie şasesute de franci în portvizit, răspunse Barfin, care avea mult tact şi nu exagera niciodată.

— Îmi voi permite să vă despăgubesc, cu condiţia, bineînţeles, să nu împărtăşiţi nimănui cele întâmplate.

— N-am să vorbesc cu nimeni, pentru că plec numaidecât din localitate, răspunse Barfin. Nu stau o clipă mai mult în hotelul acesta în care mi s-a furat o pereche de pantaloni de toată frumuseţea, aproape noii!

În aceeaşi zi, Mr. James I. Morgan, alias Barfin, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni noii, în buzunarul cărora se aflau cei o mie şase sute de franci urcă în primul tren spre Alx-les-Bains ca să-şi

continue „lucrul”…

— SFÂRŞIT —

Citiţi în nr. 8: **DEGETUL SPINTECAT** de Georges Grison.

CUPRINS

PIRAŢII ÎN FRAC.....3
CAP. 1 O veste misterioasă.....4
CAP. 2 Serbarea tulburată.....9
CAP. 3 O crimă misterioasă.....16
CAP. 4 Scăpat de la moarte.....20
CAP. 5 În cartierul piraţilor.....25
CAP. 6 O captură bună.....34
IDEEA FIXA A INSPECTORULUI BRIDGEMAN.....38
TAINA SCRISORILOR DIN B.....44
PANTALONI DOMNULUI BARFIN.....49
CUPRINS.....52

BANDITUL IN
HAINE NEGRE
detectivul
SAPTAMINAL

CURCUBEUL
detectivul
SAPTAMINAL

SMARAGDUL
PATRAT
detectivul

COMOARA
PRINTULUI
INDIAN
detectivul